ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 11 ЛИСТОПАД

No. 11 NOVEMBER 1989

ПРОМІНЬ

Рік XXX | Листопад 1989 | Ч. 11

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN

P.O.Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man. Canada

R2W 3R4

Річна передплата в Канаді $15.00

Передплата до інших країн 17.00

Одна число 1.50

PROMIN

No. 11 | November 1989 | VOL. XXX

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man., Canada

R2W 3R4

Subscription in Canada $15.00

Other countries $17.00

Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширнех описів.

ЗМІСТ:

Віра Ворскло — Учіть дітей своїх любити 1

І. Качуровський — Вічна путь 1

Роман Купчинський — Листопад 1

М. Верховинський — Напоєні дні 2

— Стипендії Павликів 2

Василь Сокіл — Думки про найдорожче 3

Ярослава Кіналь — Дещо про мистецтво 5

Уляна Пелех — Євген Сверстюк про духовні джерела 6

В. Яворська — Симпозіюм 7

Централя Союзу Українок Канади 8

Рекомендації Комісії СФУЖО 9

Леся Солтикевич — Сумківські змагання 9

Познайомтесь з головою Союзу Українок Канади 10

Марія Зайців — Преса в житті організації і народу 11

Анна Троян — Портрет музейнички Вахни 13

Scholarship — 14

„Вісті з України" — My Good and Only Friend" 15

Helen Raycheba — Food irradiation: Do we need it? 17

Consumer Concerns 19

Ф. І. Кіндрачук — Ювілей п-ва Н. О. Гавриш 20

Нашим діттям 22

Громадська і родинна хроніка 23

Квіти незабутнім 30

Видання Союзу Українок 31

Для наших господинь 32

Пресовий фонд „Променя" 33

НА ОБКЛАДИНЦІ: Григорій Артюшенко
„Дерево по плодах пізнається"
Григорій Сковорода.

Second Class Mail Registration Number 1925

International Standard Serial Number ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Віра Ворскло

УЧІТЬ ДІТЕЙ СВОЇХ ЛЮБИТИ

Учіть дітей своїх любити
Творця, природу і людей!
Немає кращого на світі
За слово мамине з грудей.

Те слово мамине — з любови,
Те слово мамине — з тепла,
Те слово, наче грудка крови,
Що світить сонцем пресвята!

У слові тім — Віків походи,
У слові тім уся буваль,
У слово сяє те на подив
Безсмертне, наче небо даль.

Яке могутнє наше слово,
Що й досі соняшно горить, —
Тисячоліть грізні підкови
Це слово не змогли убить!

Нема за слово скарбу в світі.
Письмо створило слово „скарб".
Так передайте скарб цей дітям,
Бо це найбільший Божий дар!

І. Качуровськиий

ВІЧНА ПУТЬ

Точить камінь сльозу,
І ріка набігає на рінь.
Вже смеркає внизу,
Вже долиною стелиться тінь.

А в горах манастир,
Світить сонце на бані церков.
Там і тиша і мир,
І любов — найчистіша любов.

Поспішаймо іти
Через простір вечірніх долин,
Доки сяють хрести,
Доки чується благосний дзвін.

Не спочиньмо ніде,
Не забудьмо про зоряний клич,
Бо зі сходу іде
Невблаганна, нечувана ніч.

Крадькома в темноті
Будем села минати й міста...
Не згубімо ж путі,
Що вказало нам сяйво хреста!

Роман Купчинський

ЛИСТОПАД

Пожовкле листя, сіре небо,
Осінний вітер, листопад,
Ох, скільки споминів далеких
До нас вертається назад!...

Був час і вітряний і зимний
І листя падало на шлях,
Та в душах нам світило сонце
І квіти нам цвили в серцях.

О, незабутній листопад!
Пройдуть літа, пройдуть віки,
А ти стоятимеш над нами,
Як тінь Господньої руки.

ЦЕНТР УКРАЇНСЬКИХ КАНАДСЬКИХ СТУДІЙ
Манітобського Університету при Колеґії Св. Андрея

запрошує вносити подання на дотацію ім.

Андрія і Ангелини Павликів
(У пам'ять їхнього сина Івана)

* Центр запрошує вносити подання на стипендію ім. Андрія і Ангелини Павликів (у пам'ять їхнього сина Івана). Стипендією буде нагороджуватися щороку студент/ка який/а у часі подання зарегістрований/а повночасно у Манітобському університеті і (I) закінчив/ла щонайменше два роки у ділянці Української Канадської Спадщини (general major or advanced major), або (Ii) зарегістрований/а в аспірантурі (graduate student) в цій ділянці. Стипендією буде нагороджуватися не лише за досягнення в науці. Студент/ка мусить виявити добрий характер і моральні якости. Він/вона мусить довести любов до ближнього, нахил до проводу у громадському житті, і зацікавлення в громадській праці.

* Вартість дотації: приблизно $1,000.00
* Процедура щодо аплікацій:

Аплікація, у формі листа до директора Центру, мусить включити наступні інформації:

- науковий статус (т.зн., програму, рік і т.д.); у прилозі офіційний список оцінок;
- нагороди до тепер отримані (назви і рік);
- громадська і позанаукова діяльність;
- пляни на майбутнє;
- назви і адреси двох осіб, до яких можна звернутися за рекомендацією.

* Реченець для подання аплікацій: 1 травня 1990 р.

* Аплікації проситься вислати на нище подану адресу:

The Director
Centre for Ukrainian Canadian Studies
St. Andrew's College
University of Manitoba
Winnipeg, Manitoba R3T 2N2

М. Верховинський

НАПОЄНІ ДНІ ...

Простяглися шляхи у безмежжі,
Загорнулись берези в опаль;
Сонце ниви промінно мережить,
Грає в сурми акордами даль...

І палають кармінами гори —
І спивають останки роси;
Сонце стріли мече крізь простори,
І кривaво згарають ліси ...

І в шоломах по полі кривавім
Йдуть за сонцем напоєні дні —
І бандури рокочуть про славу
І тамбари гудуть в далині ...

Простяглися шляхи у безмежжі,
Загорнулись берези в опаль;
Сонце ниви промінно мережить —
Грає в сурми акордами даль...

———————

ЦЕНТР УКРАЇНСЬКИХ КАНАДСЬКИХ СТУДІЙ

оголошує

ПРОПАМ'ЯТНУ СТИПЕНДІЮ ім. МИХАЙЛА Г. ГИКАВОГО

якою буде нагороджуватись щороку студента/ку за найкращий есей писаний **українською мовою** на тему з ділянки українських канадських студій.

* Вартість стипендії: приблизно $500
* Есей (надрукований) мусить мати 2,000-2,500 слів.
* У часі подання студенти мусять бути зареґістровані повночасно у канадському університеті або колеґії.
* Найкращий есей буде поданий до **Українського Голосу** для можливої публікації.
* Реченець подання есеїв: 1 травня 1990 р.

Усі есеї, разом з листом у якому студент/ка вияснює свій науковий статус (т.зн., програму, рік, університет), проситься висилати на вище подану нижче адресу.

The Director
The Centre for Ukrainian Canadian Studies
St. Andrew's College
The University of Manitoba
Winnipeg, Manitoba R3T 2N2

Василь Сокіл

ДУМКИ ПРО НАЙДОРОЖЧЕ

Усіх нас єднає наша мова, — душа народу. Без неї людина німа...

Хоч де б жив українець, — над Дніпром чи над Тисою, в Канаді чи Австралії, якою б говіркою він не мовив, ми всі один одного душею розуміємо. Ми всі живемо, зростаємо, вдосконалюємося під життєдайною силою єдиної української мови. Мови, яка увічнюється в літературі, пісні, наукових здобутках, творячи єдину, нерозривну культуру нації.

Єдина наша мова, — це літературна мова. Народ наш, як і багато інших, звичайно користується для льокального вжитку ще й діялектами, які своїми кращими елементами входять в літературну мову, збагачуючи її лексичне багатство.

Досить вагоме місце в скарбниці української культури посідають твори письменників, які писали на основі різних діялектів. Назвмімо хоча б таких авторів, як Лесь Мартович, Осип Федькович, Марко Черемшина, Василь Стефаник. В їхніх творах, як і в Ольги Кобилянської та Івана Франка, лунає краса говірок гуцулів, бойків та інших.

На Наддніпрянській Україні можна натрапити на елемент місцевих говірок. Особливо помітно це у Архипа Тесленка, не кажучи вже про Квітку-Основ'яненка чи Івана Котляревського.

Написані на діялектах твори, безумовно, мали обмежене коло читачів. Це розуміли й самі автори. Скажімо, в книжці оповідань Марка Черемшини „Карби" додано пояснень майже до тисячі слів та виразів.

До кінця свого життя Василь Стефаник писав свої шедеври покутським діялектом, але розумів, що це утруднює їх сприймання широким читацькими масами. В одній своїй статті він писав: „Без літературної мови нема ні літератури, ні науки, ні публіцистики. Через те не можу радити нашим поетам і письменниками писати діялектом".

Українська літературна мова формувалася на основі мови наддніпрянських українців і, збагачуючись скарбами багатьох говірок, стала обов'язковою для загального вжитку в громадсько-політичному, культурно-освітньому житті всієї України.

Протягом довгого часу наша мова зазнавала впливів сусідніх мов, з одного краю польської, з другого російської. В обох випадках можна спіткати і корисні здобутки від таких впливів, проте чимало шкоди завдано нашій мові насильним упровадженням в її тіло чужих елементів. Зухвала русифікація в Україні призвела до загрози цілковитого придушення української мови, до знищення душі цілої нації.

Щойно передові кола українського народу вдарили на сполох рятувати мову як життєдайну основу існування і творчої діяльності багатомільйонного народу.

Хоч і гірко та й соромно признатися, дуже багатьох доводиться як невігласів садовити за абетку, до такої міри вони забули материнську мову.

Наскільки загрозливе становище з мовою в Україні, свідчать такі застрашуючі признання передових письменників: мовний геноцид невдовзі приведе до того, що українську мову ми зможемо почути лише в еміґраційних громадах Канади, Америки, Австралії. Так говорили Д. Павличко, О. Підсуха, Ю. Мушкетик, О. Гончар і чимало інших.

З одного боку, це гірке визнання катастрофічної загрози для рідної мови в Україні, а з другого, свідчення доброї оцінки дбайливости діяспори в збереженні мови батьків. Хочу навести слова Івана Дзюби, які нещодавно з кількома діячами української культури протягом півторамісячного відвідання Канади і Сполучених Штатів докладно ознайомився з тим, що роблять українці, і сказав так:

„Насамперед вражає і хвилює болюча пам'ять рідної землі — у словах, голосі, очах, душах. Це не просто носталгія, це щось більше. Так само — відданість рідної мові. Величезні зусилля, які робляться для того, щоб зберегти свою українську ідентичність за умов інакоціонального оточення і модерного супертехнологізованого життя. Звідси і гострий інтерес до того, що діється на Україні"...

Далі Іван Дзюба в інтерв'ю, яке дав Літературній Україні, надрукованому 13 липня, далебі, чи не вперше для тамтешнього читача каже дійсну правду про здобутки української еміґрації:

„Українські громади в Канаді і США видаються досить організованими, консолідованими, попри наявність численних, часом ворогуючих, політичних та культурних організацій, груп, течій... Чимало української молоді навчається в університетах... Активні українці в різних сферах професійної діяльности. Сильні позиції посідають серед університетської професури. Активно і жертовно підтримують українці свої культурні й освітні програми... Десятки тисяч українців пожертвували для наукового центру українознавства в Гарварді близько 8 мільйонів долярів... Повагу викликає і впертість у плеканні українського шкільництва попри потужну дію денаціоналізуючих чинників. Не раз думалося: нам би такої впертости і такого патріотизму у мовній, у шкільній справах!".

З подивом і захопленням говорить шановний гість — видатний діяч з України про неоціненні здобутки української (недавно званої буржуазно-націоналістичною) еміґрації. Відвідавши, наприклад, світового значення Бібліотеку Конґресу США, він був приємно вражений тим, що в ній „працює 40 українців і там недавно відкрито відділ україністики, який налічує, коли мене не підводить пам'ять, близько 50 тисяч томів різних видань".

Іван Дзюба в своєму інтерв'ю не може втриматися від порівнянь, віддаючи належну перевагу еміґраційному українству в різних ділянках громадсько-культурного життя й діяльности. Часом це чується в підтексті, коли, наприклад, він говорить про винятковий інтерес до української проблематики студентів канадських та американських університетів. Гостей з України приходили слухати студенти і професори (не лише українці) майже всіх канадських університетів від Тихого до Атлантичного океанів. Те ж саме було і в США, де вони виступали в п'ятьох славетних вищих навчальних закладах східньої частини Америки...

Читаючи це, — хай би в Україні сказали, навіщо стільки і яких саме університетів переведено під опіку Москви. А скільки запросили того ж Дзюбу на розмову після повернення з поїздки на ті землі, де ще не вмерла українська мова?

Чимало Іван Дзюба робить прямих співставлень. Говорячи з великою похвалою про Канадський інститут українознавчих студій при Едмонтонському університеті, зокрема, про його літературно-дослідницьку та видавничу діяльність, він зазначає:

„Щороку КІУС дає 120-130 дотацій на українознавчі дослідження у всьому світі. Разом з Торонтським університетом здійснюється видання англомовної української енциклопедії в п'ятьох томах. ...Інститут має видати в десяти томах історію України М. Грушевського в англійському перекладі. Нещодавно в університеті Едмонтону створена перша в світі університетська катедра української етнографії (якої немає в жодному університеті України)".

З належною увагою поставився Дзюба до видавничої діяльности. Він назвав десятки імен літераторів, публіцистів, науковців, літературознавців, соціологів, твори яких заслуговують на високу оцінку як частину загального культурного багатства українського народу.

„Правду кажучи, — каже він, — у нас очі розбігалися, коли ми потрапляли до української книгарні або бібліотеки. І було гірко, що до всього цього ми доступу не маємо. На цьому наша культура багато втрачає. Адже українці на Заході видали такого з класичної спадщини і спадщини 20-х років, до чого ми лише нині підходимо. А в дослідженні деяких питань національної історії та історії культури та літератури вони йдуть далеко вперед. І в мене таке враження, що фаховий рівень їхніх досліджень нерідко вищий, аніж у нас".

Чи може бути вища оцінка?

А чи не занадто всіх нас перехвалив Іван Дзюба?

Далебі, цю похвалу слід прийняти як аванс на майбутнє.

Якщо в очах таких діячів як Дзюба, українську громаду в діяспорі ладні вважати якоюсь мірою взірцем для людей на Батьківщині, то який найважливіший висновок слід зробити?

Наша відповідальність ще більше мусить зрости, щоб заслужити таке звання. Бо, признаймося, ставлення наше до чистоти української мови і плекання здобутків нашої культури, стремління підняти її з провінціяльної обмежености на вищий, достойний її величі рівень, далеке від бажаного і конче необхідного.

„Українські Вісті" ч. 34/89

———————

Приховуючи свої недоліки, кращим не станеш; наш авторитет виграє від тієї щирости, з якою ми визнаємо наші недоліки:

(Ліхтенберґ).

* * *

Дійсно чесний є той, хто завжди запитує себе, чи досить він чесний.

(Плавт).

Ярослава Дарія Кіналь

ДЕЩО ПРО МИСТЕЦТВО

Коли йдемо до музею, чи мистецької ґалєрії, чи відвідуємо мистецьку виставку дивує нас різнорідність мистецького вислову авторів експонатів, їх мистецької, так би сказати, мови. Очевидно, дві речі мають велике значення — перше талан, друге мистецька спеціяльна освіта. Талану здобути не можна, бо він є природжений, але мистецькою освітою і практикою дещо можна здобути. Зокрема в ділянках не чистого красного мистецтва, але в ділянках, які є споріднені з красним мистецтвом, табто в ділянках прикладного мистецтва, які деколи можемо назвати ремеслом, або ділянки комерційного мистецтва, яке має дуже різнородні форми. Можна навчитись ткацтва, чи гончарства і робити його дуже фахово і порядно, але це ще не мусить бути мистецтвом. Одначе коли творець володіє не лиш технічним знанням, але має мистецьку уяву, і коли говорить мистецький талан — річ прикладного мистецтва може стати правдивим мистецьким твором.

У цьому відношенні є багато непорозумінь, бо часто мистецтвом називають твір, який критики мистецтва звуть „КІЧ", У прикладному мистецтві добрим прикладом цього може бути вишивана кераміка. Більше прикладів того: що є „кіч". У десять-центовому склепі, Вульворті маємо багато прикладів на такі „кічі". Це будуть котики на оксамиті, італійські краєвиди з човнами, альпейські гори, орієнтальні квіти й ін. Не можемо бути й проти цього, як старші пані малюють краєвиди за номерами, або складають краєвиди з поломаних кусків, проте ж не можемо назвати це мистецтвом! Не слід дарувати таких „творів" з нагоди Різдва, або ювілеїв американським, чи канадійським представникам уряду, професорам у каледжах, бо вони розуміються на мистецтві досить добре, а ми не можемо в той спосіб представляти українську культуру. Це не легко описати в короткій статті, що дослівно є „кіч", а що є мистецька творчість, а зокрема, що є добра мистецька творчість, вартісна, або зближена до „кічів", як от твори виконані в клясах наслідуванням вчителів відмалювання з „Нашіонал Ґеоґрафік" і ін.

Щоб оцінити мистецький твір правильно, треба мати для цього відповідне знання, підготовку і відповідну освіту. Треба знати історію мистецтва, мати порівняльну практику, самому брати участь як практикуючий мистець, читати мистецькі журнали, книжки і брати участь у всяких мистецьких з'їздах, конференціях, дискусіях тощо. У нас фахової мистецької критики дуже бракує і це відстрашує мистців брати участь у загальних виставках, бо в результаті поміщується критику, яка не має сенсу. Одні мистці критикують других, мовляв, я знаю найкраще. Водиться також, що критика мусить бути позитивна, бо люди ображуються, а коли критика неґативна, то звичайно кривдяча і виявляє незрозуміння справи.

Повертаючись до проблєми, що є суттю мистецької творчости — ми сказали, що крім потрібного таланту мусить бути серія практичного вишколу в даній ділянці. Мистець мусить знати властивості матеріялів: паперу, чи полотна, спроможність пензлів, чи олівців, властивість фарби і реакції одне на одне. Далі велику вартість має досвід і то не лиш в практикуванні даного роду мистецтва, але й досвід життьовий. Чим більше людина має життьового досвіду, чим більше бачила, подорожувала, найважливіше глибоко переживала природу, співжила з людьми — тим більше вразливе буде її трактування предмету зі спроможністю переживати творчий процес і зуміти передати це переживання глядачеві Чим інтелєгентніша одиниця, тим вартісніші будуть твори її духовости, чим багатше буде черпання з цих рамок відношень до довкілля в минулому (Фрейм оф референс) тим цікавші багатіші будуть ці твори.

Одначе деякі психологи твердять, що й підсвідомість має великий вплив на творчість мистця і з цього висновку походить ряд творів, що підпадають під категорію сюр-реалізму. Кожен серйозний мистець випрацьовує практикою свою, так би сказати, дорогу, якою йде (може її змінити). Це не значить, що він мусить наслідувати якийсь конкретний напрям, наслідувати реалістів, імпресіоністів, експресіоністів, але буде творити так, як найбільше підходить до його особистого темпераменту. Коли наслідує, або навмисне старається підхоплювати якийсь жанр, чи моду тоді таке мистецтво не є щире і

(Продовження на стор. 18)

ЄВГЕН СВЕРСТЮК ПРО ДУХОВНІ ДЖЕРЕЛА І ТРАДИЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

(Продовження з ч. 9/1989)

Вказавши на великий вклад Миколи Гоголя в російську літературу, Євген Сверстюк, згадав, що Гоголь прибув до Петербурга юнаком (маючи двадцять років але вже знав він де шукати багатого джерела ідей, духової сили й мудрости. Мусів винести цю свідомість з домашнього середовища. Його мати, глибоко віруюча, багата ідеалізмом, що поєднує християнство з прагненням свободи — вартості, що їх черпала з народної творчости. З такою свідомістю прожиття прибув Гоголь до Петербурга, щоб нагадати своїми творами і своїм служінням правді, що „Єдина служба на землі є служба Богові". Тому й об'єднували християнські ідеали Гоголя з творцями Кирило-Методіївського Братства, тому, одночасно, так обурився відомий російський критик Бєлінський на цей „хохлацький лібералізм", реаґуючи на Шевченкові „Гайдамаки", на викриття Кирило-Методіївського Братства. Бєлінському чужими були високі ідеали цього Братства, він жалів, що замала була кара для братчиків, обурювався, що через них цензура згарячу заборонила була переклади невинних французьких книжок.

Українська народня творчість, з якої в минулому черпали духовість та ідеї не тільки українські письменники, композитори, але й творці культури інших народів. Тепер же після періоду т. зв. застою за часів Сталіна й Брежнєва знову творчі люди сягають до її джерел. В минулому, коли українська мова була заборонена царськими указами, джерелом цим і носіями національних ідей були „Гомери України" — кобзарі. Вони стали небезпечними для Сталіна й тому в 1932 році він їх знищив.

Яку красу й силу мала українська народня пісня свідчить творчість таких композиторів, як Максим Березовський, Дмитро Бортнянський та Артем Ведель. Поєднуючи релігійність з народною творчістю, надали їй української національної своєрідности. Згадує Сверстюк також і своєрідність і популярність та літературну вартість „Енеїди" І. Котляревського, що їх завдячує цей твір саме народній стихії. Поет перелицював її з одноіменного твору римського поета Вергілія, але убрав свою перерібку в українську народню мову з таким багатством словника, барвистости образів та гумору, що твір став невмирущим. В ньому показав Котляревський незвичайну силу народу до життя. Подібні перерібки цього твору інших народів давно вже вмерли, а „моторний парубок Еней" буде вічно жити, як це висловився критик Олександер Білецький. „Ніхто у всьому світі не відчуває так глибоко свободи, рівности, братерства!" як герої нашої „Енеїди" Цей народ — це „троянці з „Енеїди" Котляревського. Вони комічні, але й героїчні.

Сверстюк уважає, що в ній є та ж сама сила, що криється в наших народних піснях. Відомо також, що мистецька сила таких творів, як „Слово про Ігорів похід", чи творчість Панаса Мирного, Ольги Кобилянської Михайла Коцюбинського, творчість молодого Павла Тичини та багатьох інших наших письменників мають багато мистецької краси й сили з народної скарбниці.

Це ж саме стосується і композиторів та малярів. Чому саме це явище стосується України? Сверстюк дає таку відповідь на це питання: „Людство страшенно багато розтратило. Але ми в цьому відношенні явно йдемо попереду всіх. З нашої історичної традиції вціліло — може найбільше — в душі народу, в нашому фольклорі. Ось через це наш фолкльор є загадкою не тільки для нас, але й для інших, особливо для чужинців, які мають з чим порівнювати".

Можна наводити багато прикладів того, як чужинці оцінюють наш фолкльор. У ньому глибокі конфлікти передані з великою силою і красою, чи то в піснях, чи в казках, чи в леґендах. Сверстюк оцінює, що найдавніше джерело нашої культури й духовости, зокрема християнської має своє коріння на рідному ґрунті, воно не є через те провінційним відгалуженням якоїсь чужої творчости, але прямує „туди, де вселюдські ідеали зоріють" за висловом Івана Франка.

Застерігається Сверстюк, що і в нашому духовому житті поруч існують молитва і Богоборство. А причинами цього є те, що русло протиріч в житті було широке — було місце для поділу віровизнань, були явні симпатії і до Лютера до реформації (відбитка цього у „Книгах битія українського народу" Миколи Костома-

рова), є й гумор, що не помилував і попів та дяків. Була виявлена глибока любов і пошана до плекання народних традицій у літературі. Народжувалася велика творчість геніяльного Шевченка, унікальної постаті у світовій літературі, вклад у світову літературу дав І. Франко — людина титан, Леся Українка зі своїми драмами ідей, Василь Стефаник, Михайло Коцюбинський, Марко Вовчок, наш побутовий театр — всі ці автори й разом з багатьма іншими користали з народної творчости — це особливість нашої літератури. Вона тісно сплетена з життям народу, вона демократична.

Згадує Сверстюк, що зусилля хоч і великих талантів виробити нові матеріялістичні традиції — провести „підризацію традицій" старих, долі їх були страшні, бо ж не йшли вони від джерел, не в'язали своєї творчости з традицією століть, традицією, що єднає усі світові літератури у вершинах людського духа.

Тому й тепер в Україні, як весняні квіти з'являються при подуві тепла й свободи слова поети, письменники, що вже не бояться поставити епіграму до своєї творчости Шевченкових слів:

Молітесь Богові одному,
Молітесь правді на землі,
А більше на землі нікому
Не поклонітесь!

Уляна Пелах

———————

Віра Смерека

ЛИПНЕВИЙ ВЕЧІР

У медовому запаху квітів
Сонце золотом стеле килим.
Бджілка повнить затишок привітом
Під пташиного гомону гимн.

Тихо вечір на землю спадає
Із розісланих в килим небес,
Вітер в травах легенько гуляє,
Шепче ніжно казки із чудес.

Легко в шелесті свіжого вітру
Лине дзвін Благовістя святий, —
І сповняється казка привітом, —
В тиші вечора — голос живий.

Як чудово у вечір липневий
Успіхатись до сонця й краси!
Бачить світ у розцвіті щасливий,
Чути радісний поклик — живи!

СИМПОЗІУМ

ВАТЕРФОРД, ОНТАРІО

В суботу дня 1-го квітня 1989 року, в місті Ватерфорд, Онтаріо, в залі при церкві св. Покрови, заходами новообраної Східньої Екзекутиви Союзу українок Канади, успішно відбувся Симпозіум. Місто для переведення Симпозіуму було вибране з метою підтримати малий відділ та піднести інформативний рівень нашого членства.

Симпозіум відкрила голова Східньої Екзекутиви, пані С. Шпитковська. Вона привітала і представила доповідачок, делеґаток відділів, гостей та членів новообраної Східньої Екзекутиви на 1989—90 роки.

Першою точкою програми дня була доповідь „Українська Еміґраційна Служба". Доповідачка, пані Юлія Головата подала такі інформації: Українська Еміґраційна Служба існує вже понад вісімнадцять років. Ціль її — допомогти українським біженцям і еміґрантам поселитися в Канаді.

Друга доповідачка, пані Галина Мельник Марко — тема доповіді „Українські традиції і мова". Ми маємо наші українські обряди і традиції, але на жаль, мало оповідаємо про це своїм дітям, а особливо жаль, що про це дуже мало написано. Без знання мови, діти і молодь не можуть розуміти наших прекрасних звичаїв та брати участь у житті наших громад. Прийшов час, коли ми повинні поставити навчання української мови на першому місці, бо від цього залежить майбутність нашого народу.

Про українську культуру в кераміці, говорила пані Анна Троян з Українського Музею в Торонто, на тему „Взори говорять". Українська культура в кераміці є дуже давня, вона нараховує 40—45 тисяч років. При допомозі висвітлювання прозірок, пані Троян подала багато інформацій, про що говорять взори на виробах з кераміки. Доповідь була дуже цікава і повчаюча.

Останньою точкою програми була інформація адвоката Української Кредитової Спілки, пана Тараса Підзамецького „Спадщина". Основною його порадою було: не відкладати оформлення своєї спадщини до останніх годин. Ваше завіщення каже, що робити з вашим маєтком.

Голова, пані С. Шпитковська, висловила щиру подяку членкам місцевого відділу, на чолі головою, пані Андрушко за підготування та смачний обід.

Велика подяка доповідачам за інформативні доповіді, як також делеґаткам і гостям за їх присутність. Симпозіум відбувся з великим успіхом і задоволені присутні закінчили його відспіванням „Де згода в Родині".

В. Яворська

ЦЕНТРАЛЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ОБРАНА НА КРАЙОВОМУ З'ЇЗДІ В РЕДЖАЙНІ,
САСК. 19 СЕРПНЯ 1989 Р.

Управа Централі Союзу Українок Канади

Перший ряд зліва направо: Марія Ткачук — колишня голова. Анна Клапущак — перша заст. голови, Катруся Шолтер — уступивша голова, Марія Воронюк — голова. Розалія Гнатюк — друга заст. голови, Леся Фотій — третя заст. голови;

Другий ряд: Оксана Ковальська, Целіна Качковська, Діяна Доктор, Ярина Ярущак, Славка Олексин, Марія Савіцька, Юстина Талпаш, Каруся Щербій, Розмарі Федорак, Наталка Спілей.

Голова — Марія Воронюк
Почесна голова — Всі бувші голови
Бувша голова — Катруся Шолтер
Перша заступниця — Анна Клапоущак
Друга заступниця — Розалія Гнатюк
Третя заступниця Леся Фотій
Рекордова секретарка — Юстина Талпаш
Кореспондент секретарка — Лариса Макаренко
Касирка — Слава Олексин
Ділова секретарка — Люба Фіґоль.

ПРОВІНЦІЙНІ ГОЛОВИ
Східньої Канади — Стефанія Шпитковська
Манітоби — Павліна Іґнаш
Саскачевану — Анна Іванчук
Альберти — Надя Гиманик
Британської Колюмбії — Марія Вакалюк.

ГОЛОВИ
Український Музей Канади — Віра Наконий
Музейна фундація — Іванна Іваночко
Журнал „Промінь" — Єлисавета Білич
Н. Кобринської публікації — Марія Білоус
Добродійна фундація — Олена Дзюбенко.

ЗДОРОВ'Я-СУСПІЛЬНА ДОПОМОГА
Домашнє господарство — Розалія Федорак
Екологія — Галина Райчиба
Публікації — Клаудія Елюк
Громадянство — Оля Самець.

АДМІНІСТРАТИВНА РАДА
Фінанси
Персонал — Анна Клапоущак
Контрольна комісія — Марія Савіцька
Савеля Бойчук, Наталя Спілей.

РЕФЕРЕНТКИ
Культурно-Освітня — Анна Звоздецька
Архіву — Ірина Юращак
СУМК — Олександра Гоголь
Мистецтва-Вишивання — Надія Боднар
Мистецтва-Ткання — Наталя Суґден.

НАЦІОНАЛЬНІ І МІЖНАРОДНІ СПРАВИ
Міжнародні справи — Мирослава Хомяк
Українські Надзичайні справи — Орися Сушко
Жіночі справи — Галина Токарик.

ГРОМАДСЬКІ СПРАВИ
Організаційна — Анна Звоздецька.

ШКОЛИ
Садочків — Оксана Ковальська
Двомовні школи — Целіна Качковська
Українські Школи приватні — Лариса

Макаренко, Корін Стурбій
Консументів — Наталя Сенів
Багатокультурности — Л. Гірняк
Редактор „Променя" — Наталя Когуська.

РЕКОМЕНДАЦІЯ КОМІСІЇ СФУЖО

Комісія СФУЖО була вибрано на крайовому з'їзді в 1985 р. для розглянення нашої приналежности до СФУЖО.

Ця Комісія на протязі 4-ох років працювала об'єктивно, нав'язала контакт зі СФУЖО й остаточно принципову справу, в чому Союз Українок Канади мав застереження, рішенням свого З'їзду в 1954 році, СФУЖО своєю резолюцією на 5-му Конґресі в 1987 році, підтвердив правдивий процес цілого українського жіночого руху.

Можна сподіватися, що до наших застережень і що до їхнього статуту, СФУЖО з часом впровадить виправдані зміни.

Комісія уважає, що закінчила свою працю й рекомендує, щоб справу нашої приналежности до СФУЖО передати для рішення нововибраній Централі Союзу Українок Канади, щоб вона могла винести відповідне рішення, коли українська справа вимагатиме від нас нашої єдности, участи й підтримки.

Голова — Марія Ткачук,
Секретарка — Олена Дзюбенко.
Члени — Соня Бейзик, Катерина Волощук,
Юстина Талпаш, Надія Гиманик, Стефанія
Олійник (за Юлію Головату).
— Реджайна 20 серпня, 1989 р.

———————

СУМКІВСЬКІ ЗМАГАННЯ В ДІЛЯНКАХ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Двадцять років тому сумківські змагання в культурних ділянках були успішними та популярними подіями на з'їздах СУС. З часом вони зникли й з ними багато сумківців також. Крайова управа СУМК вирішила два роки тому, почати програму відновлення цих вартісних змагань в різних ділянках української культури. Цим проєктом зацікавилися усі наші сумківці й там де було заохочення зі сторони громади та добрий провід, сумківці вивчали драми, спів та вірші. Минулої зими (1988) та весни (1989 р.) ці змагання відбувалися провінційно, Їх організували: Оксана Петрусів, Східня Канада, Петруся Марущак, Манітоба, Трудій Лопащук, Саскачеван, Наталія Ожипко, Альберта — Б.К.

Учасники змагань, які виграли перші нагороди в своїх провінціях приїхали до Реджайни брати участь у крайових змаганнях української культури. Вони відбувалися підчас Всеканадського З'їзду СУС (Союзу Українців Самостійників) в Реджайні у днях 18-20 серпня 1989 р. Брали участь:

1) СУМКівський хор — Едмонтон а) Нині відпускаєш; б)Єднаймось діти України.

2) Петро Венґер — Красномовство — з сумківського відділу Павла Полуботка в Монтреалі.

3) Спів — сумківський відділ в Гемільтоні: Оксана Петрусів, Іванка Юрійчук, Таня Шкрумеда, Лариса Шкрумеда, Леся Погорецька.

4) Тріо спів— сумківські відділи при церквах св. Михаїла та св. Андрея в Едмонтоні — Кіт Свинтон, Корнило Зубрицький, Еван Зуківський.

5) Казка — „Їжак і крокодиль" — Маруся Качковська з сумківського відділу Т. Шевченка в Саскатуні.

6) Спів — з сумківських відділів Св. Івана, Св. Андрея, Св. Михаїла в Едмонтоні: Лариса Якимишин, Василина Васильців, Ліанна Бужак, Леся Сасків, Наталія Ожипко. Вадим Васильців, Еван Зуківський, Корнило Зубрицький, Іван Демянів.

7) Деклямація — „Гамалія" — Тарас Качковський, з сумківського відділу Т. Шевченка в Саскатуні.

8) Спів — з сумківських відділів Св. Івана, Св. Андрея, Св. Михаїла в Едмонтоні: Лариса Якимишин, Василина Васильців, Ліанна Бужак, Леся Сасків, Наталія Ожипко.

9) Драма — з сумківського відділу Павла Полуботка в Монтреалі: „Перша любов" — Тарас Залуцький, Петро Венґер, Віктор Кучерга, Леся Погорецька.

Кожний учасник отримав малу таблицю яких, поручили: ТУС — Альберта, ТУС — Саскачеван, СУК — Саскачеван

Ті що виграли першу нагороду також отримали трофеї, які поручили: Українська Книгарня — Едмонтон, Кредитова спілка „Союз" — Торонто, Феліх Тесарський — Вінніпеґ, Дмитро Якута — Едмонтон.

Ґратулюємо всім вигравцям!

Надіємося, що з добрим проводом та з щирою громадською підпримкою, наступні змагання української культури будуть ще більш успішні як цього року.

Леся Солтикевич 3-тя заступниця голови
крайової управи СУМК

ПОЗНАЙОМТЕСЬ З НОВОЮ ГОЛОВОЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

На Крайовому З'їзді Союзу Українок Канади, що відбувся в м. серпні ц.р. в м. Реджайні, Саск., вибрано нову управу на каденцію чотирьох років. Організацію Союзу Українок очолила довголітня заслужена членка, Марія Воронюк. Осідок Централі в Саскатуні.

Марія Воронюк народилася в околиці Бруксбі, Саскачеван, недалеко міста Мелфорт. Походить вона з родини Симона і Кароліни Возняк, має трьох братів. Родичі її були активними в українсько-канадському громадському житті. Тато Симон Возняк був дяком при церкві св. Петра і Павла п'ятдесят років, а мама була активною членкою у відділі Союзу ім. Княгині Ярославни.

Марія, закінчивши 12 клясу на фармах в 1944 році, записалася на учительський семінар у Саскатуні, а перебувала в Інституті ім. П. Могили та була доброю могилянкою. Учителювала в околицях Шіго і Мелфорті, а у 1961 році повернулася до Саскатуну докінчувати університет. Після того учителювала в Асквет, Саск, біля Саскатуну двадцять три роки, аж до відходу на пенсію.

В раньо юнацькім віці як виростала брала участь в різних шкільних імпрезах, грала на мандоліні, танцювала в українських танках, була активною сумкквкою та співала в різних хорах. Пізніше, крім вчителювання вона завжди була заннята різними громадськими справами українського життя в місцевостях, де навчала в школах.

В 1946 році Марія одружилася з Іваном Воронюком. Має одну доню Дарусю та двох синів — Симона і Мирослава та двох внуків — Ярослава і Натана.

Від 1946 року належала до відділу Союзу Українок ім. Княгині Ярослави в Бруксбі, Саскачеван, де займала позиції секретарки, касирки та була головою відділу три роки. В 1961 році переїхала з родиною до Саскатуну, де продовжувала навчання в Саскачеванському Університеті. Тут вона вписалася до місцевого відділу Союзу Українок ім. О. Кобилянської та у членство до Катедри Пресв. Тройці.

Живучи в Саскатуні, Марія Воронюк включилася в українське громадське життя та старалася виховувати дітей при Катедрі, де вони вивчали українську мову та українські танки.

Марія Воронюк — новообрана голова Союзу Українок Канади

Діти належали до СУМК і були дуже активними в різних шкільних імпрезах, драмі, танцях, Концертах та співали разом з родичами в катедральному хорі.

У відділі ім. О. Кобилянської займала різні позиції: була культурно-освітньою референткою 10 років, першою заступницею голови чотири роки, і головою чотири роки. Постійно бере активну участь у праці відділу.

Вчила в недільній школі та рідний школі 11 і 12 клясу при Катедрі. Була на управі української школи протягом довгих років та допомагала в різних проєктах СУМКівцям. Тепер займає позицію секретарки при Катедрі Пресв. Тройці вже 6 років та співає у церковному хорі від 1964 року.

Належить до Українського Музею і тут також допомагає з проєктами як писання писанок, вироби із соломки. Навчала кляси у музеї, коли діти мали літні курси, навчала старших на курсах плетення з соломки.

Була секретаркою Провінційної Екзекутиви Союзу Українок на Саскачеван та заступницею голови. Від 1987 до 1989 року була 1-шою заступницею голови крайової управи С.У.К. Марія Воронюк вірить що спільно з усім членством вона буде старатися виконати цей великий і відповідальний обов'язок голови, довірений їй зібраними на 46-тім З'їзді Союзу Українок Канади його учасниці.

Марія Зайців

ПРЕСА В ЖИТТІ ОРГАНІЗАЦІЇ І НАРОДУ

(Доповідь виголошена на Манітобському Провінційнім Семінарі Союзу Українок у Вінніпезі 30 вересня ц.р.)

В наступному році припадає 30-та річниця пресового органу Союзу Українок Канади, — журналу „Промінь".

Преса, друковане слово, це могутня сила в житті народу. Трудно нам собі тепер уявити, як наше зорганізоване суспільство могло б жити без своєї рідної преси.

Впродовж історії українського народу, преса відограваля важливу ролю в різних громадських та політичних починах. Через пресу провадилась виміна думок людей між собою, виробляється публична опінія на справи життя цілого людського загалу, тому в кожній організації виникає необхідна потреба свого друкованого слова.

Цю потребу друкованого слова зрозуміла перша жіноча краєва організація — Союзу Українок Канади, яка започаткувала жіночу сторінку в „Українському Голосі" ще в 1927 році. Із зростом організації, Союз Українок приступив до видання власного журналу „Промінь".

Для нас українок особливо важливим є наше друковане слово, цеб то наші часописи чи журнали. Друковане слово це духова пожива, без якої дух завмирає, так само як тіло завмирає без їжі. Кожне прочитане слово в житті людини є засобом поширення, збагачення світогляду та духового удосконалення. Ми перекконані, що рідна преса, а зокрема наш журнал „Промінь" проводить у нашому середивищі провідну ролю не тільки в наших організаційних питаннях, не тільки в загальному суспільному житті, але також і в журналістичному світі. На його сторінках бачимо постатті видатних і славних людей, письменників, поетів, творців культури українського народу. „Промінь" насвітлює християнсько-духове і національне життя українського жіноцтва поза межами України.

„Промінь" відзеркалює нашу організаційну діяльність, вказує правдивий шлях у збереженні української ідентичности й є тим чинником, що пов'язує організацію з суспільством українським і канадським. Своїм змістом він доступний для кожної особи, а своєю теплотою огріває наші серця та провадить нас до кращого завтра.

Кампанія „доброї волі" журналу „Промінь" проголошена в минулому році добігає до кінця. У своїх закликах референтки „Променя" зверталися до відділів подбати про моральну та фінансову піддержку, піднести і закіпити його вартости для організації, для суспільства та побільшити число його читачів. Бо тільки читачі передплатники є насильнішою фінансовою базою кожного журналу.

Ми тішимося осягами журналу. Було б дуже прикро, якщо б ми тепер його занедбали. Ми всі знаємо що „Промінь" не стоїть на твердім фінансовім ґрунті, але саме знання чи саме говорення мало вартісне. Тут треба показати свою активність, своє зрозуміння і включитись до праці. Не раз чуємо нарікання від деяких членок, що „Промінь" для них не цікавий. Пояснім його ціль що він не є вісником щоденних новинок, журнал, друковане слово, включно зо звітами відділів є важне для грядучих поколінь, як історичні джерела, що віддзеркалюють час, обставин і діяльність ґенерації, групи, народу, а в тому і Союзу Українок Канади.

Люди, які читають друковане слово є більш національно розвинені і стають кращими громадянами у вільній країні. Членство Союзу Українок є горде своїм журналом та є вдячне редакції та всім дописувачам за їхній дорогоцінний вклад в користь нашої спільноти.

Поставмо цю 30-ту надходячу річницю журналу „Промінь" першою справою, звернім всю нашу увагу на сили, знання для його фінансового забезпечення, щоб журнал міг успішно виконувати свої завдання для нас як також для майбутнього покоління.

Говорячи про журнал „Промінь" не можемо проминути, не сказавши кілька слів про його довголітню редакторку Наталю Когуську, яка вкладає всі свої сили й знання, щоб тримати його на рівні літературної вартости. Громадська діяльність Н. Когуської почалася в Союзі Українок Канади почерез „Український Голос", бо маючи замилування до писання, дописувала до сторінки Союзу в тім же У. Голосі і тим способом увійшла в ближчий контакт з проводом організації. Прийнявши обов'язок головства Союзу

Українок Канади від 1943 року, відвідує відділи по цілій Канаді, виголошує доповіді на актуальні теми, організувала нові відділи, відновляла звязки з забутими і розповсюджувала потрібну для членства лектуру. Зі своїх поїздок писала репортажі, що друкувались на сторінках Союзу Українок в Українському Голосі.

Від 1960 року є редакторкою журнала „Промінь". В міжчасі опрацювала деякі нариси, особливо реферати на різні громадські святкування, біографічні нариси про видатних жінок, історію Союзу Українок Канади за його 25-ліття „Чверть століття на громадській ниві" а згодом і „Півстоліття на громадській ниві". Крім довголітної редакційної праці уділялась в праці шкільної системи, очолюючи Шкільну Раду при КУК, є членом пресового клюбу Етнічної Преси та інших установ.

Наталя Когуська відзначена як редактор почесним членством Союзу Українок Канади. Клюб Українських професіоналістів і підприємців вшанував її меделею міста Вінніпеґу в Році Жінки, Шевченківську медалю одержала від КУК за громадські послуги та інші відзначення.

Ми щасливі і горді, що від перших початків видання джурналу „Промінь" редагує його Наталя Когуська. Нехай ці скромні рядки будуть, виявом нашої безмежної вдячности за її труди, за плідну та жертвенну працю, яку вона виконує для всіх нас з велькою самопосвятою повних 30 років.

Честь і подяка всім тим, що допомагають своїм вкладом ставити високо журнал „Промінь" і поширювати його по всіх українських домах, огрівати українську жінку теплим словом української правди.

Радіємо разом з Вами, шановна пані Редактор, бо Ваші здобутки підносять і нас на дусі та заохочують нас до дальшої народної праці. Бажаємо Вам дальших добрих та плідних успіхів у галузі Вашої діяльности і хай милосердний Господь тримає вас у повному здоров'я ще багато років між нами.

НЕ ЗАБУВАЙМО ПРО ЖУРНАЛ „ПРОМІНЬ"

ОТТАВА

На місячних зборах відділу ім. Лесі Українки 7-го вересня було відложено час на дискусію про наш журнал „Промінь". Голова відділу Галя Безначук-Смирнів розповіла про те, що говорилось на Крайовому З'їзді Союзу Українок Канади в Реджайні. Ми бачимо тяжкий час видавання нашого журналу й тому рішили поспішити з допомогою.

На заклик референтки журналу Галини Михальчук відділ ухвалив негайно вислати $100.00 на видавничий фонд. Ми оцінюємо неймовірно великий вклад нашої редакторки Наталі Когуської. Бажаємо їй доброго здоров'я і всього найкращого в щоденній праці.

За відділ, Галина Михальчук
Оттава, Онт.

———————

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Дорога Редакціє!

Пересилаю $385.00. Сума 240. записано від кого і на що. Решта грошей $145.00 це доброї волі пожертви від усіх, що були на річних зборах відділу при церкві св. Андрея, які відбулися; 18 вересня 1989. А Вам, дорога Пані Когуська і Вашим співпрацівникам в ім. Жін. Товариства бажаємо доброго здоров'я та всього найкращого.

Павліна Григор-Лисак,
Едмонтон, Алта.

———————

Шановна Адміністраціє!

Прошу вибачення за припізнену передплату... Час так швидко минає. Я читаю „Промінь" і особливо останні два числа були дуже цікаві. Висилаю передплату за три роки.

З побажаннями

Катерина Шумейо,
Торонто, Онт.

———————

До Адміністрації „Променя".

В прилозі висилаю чек $30.00 передплату на два роки журналу „Промінь". Складаю побажання редакції журналу найкращих успіхів на дальше продовжувати працю для нашого жіноцтва і для нашого народу.

Філька Павлюк,
Веґревіл, Алта.

ПОРТРЕТ МУЗЕЙНИЧКИ ІВАННИ ВАХНИ

Представлення пані Іванки Вахни на „Вдячному Бенкеті" в Інституті Св. Володимира, в Торонті, 22-го квітня 1989-го року.

В одному із найгарніших міст у світі, — Львові з Західній Україні, сім років перед вибухом Першої світової війни, 17-го березня 1907-ого року, народилася маленька Галичанка. Її назвали Іванкою.

Одна із семеро дітей в родині Івана і Валерії Іванчуків, мала Іванка росла в селі Щерець, 3 кільометри від княжого міста Львова. Спокійна, гарна і працовита, вона на себе звернула увагу багатого німця, пристаркуватого кавалєра, якому батько пообіцяв її віддати заміж за кусок поля. Коли Іванці сповнилось лиш 11-ть літ, від цієї долі Іванку врятувала її мама, яка мала двох братів у Канаді — Юліяна і Маріяна Кунікевичів в Торонті, які пообіцяли заопікуватись молодою дівчиною.

До Канади Іванка приїхала 1921 року чотирнадцять-літною дівчинкою до своєї тітки Антонії. Тут вона влаштувала своє нове життя на поселені, залишившись жити у свого дядька Маріяна і тітки Антонії Кунікевичів. Записавшись до Паркдейл публічної школи, навчалась англійської мови. Потім записалась до Паркдейл Каліджет, спеціялізуючись в домашній економиці, закінчила освіту в Торонтському університеті.

Обидвоє родичі — дядько і тітка були досить активні в українських організаціях і молода Іванка мала нагоду бувати на багатьох зборах, соціяльних активностях в Українському Народнім Домі на Липіннот вулиці. Тут Іванка познайомилась з молодим студентом університету Іллею Вахна, з яким одружилась 1932 р. Весілля було дуже тихе, бо Іванка була тоді на другому році університету. Коли в родині Вахнів народився син Іван, Іванка залишила студії в університеті, зайнявшись вихованням сина та родинним теплом дому д-ра Іллі Вахни.

Їх перший дім був скромний на Ґорвал вул. але по кількох роках д-р Вахна побудував свій дім і відкрив свою дентитську практику в тім самім родиннім мешкані на Бетерст вулиці близько Катедри св. Володимира. В 1940 році родина перенеслася до 280 Стратал, Б-врд, де Іванка і тепер живе.

П-во Вахни виховали четверо дітей — Валерія закінчений мистець, Донна учителька, Сандра -дентист і так само син Іван пішов по професії слідами батька. Тепер пані Іванка Вахна має 15 онуків і одного правнука.

В 1944-ому році Пані Іванка Вахна вписалася до Союзу Українок Канади і стала членкою Відділу "Тризуб" в Торонті при Катедральній Громаді Св. Володимира. Того ж року також заснувався Музейний Комітет Східньої Філії Союзу Українок Канади, і його перша голова бл. пам. Доця Гуцуляк-Мандзюк і пані Калина Сакалюк запросили до співпраці пані, Вахну, бо побачили що українське народне мистецтво цікавило її. Музейна збірка містилася в маленькій кімнаті при 406 Бетерст Бул. Пані Вахна чистила, прала і поправляла експонати з великим замилуванням, пильно дбала про працю в Музеї, і в 1955-ому році стала його головою.

Зацікавленя пані Вахни українським народнім мистецтвом також поділяв її муж, д-р Ілля Вахна. Вони разом організували виставки українського народнього мистецтва і народнього вбрання, та модерного пристосування українських вишивок. П-во Вахни почали скуповувати і позичати українське народнє вбрання і швидко їхня збірка зросла на поважну колєкцію. Тоді д-р Вахна із трьома товаришами — докторами — М. Луцик, Ф. Мартинюк і Аттрідж, рішили зробити кольоровий фільм "Скарби України" (Трежерс оф Юкрейн), який ще по сьогоднішній день показується, вже навіть на відео, бо є один з найкращих і найбільш професійно зроблених фільмів про нашу народню ношу. Його можна ще набути в нашому Музеї.

Пані Вахна продовжує активну працю в Союзі Українок Канади, свого часу була головою відділу Тризуб, а в 1958 році була головою Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Східньої Канади. Поруч того найбільше праці вкладала в українське народне мистецтво.

Тиха, спокійна, працьовита і надзвичайно здібна, пані Вахна зосередила свою любов в музейні праці щоб зібрати, удукоментувати, зберегти і показати прекрасні предмети українського народнього мистецтва. В своїй скромній особі пані Іванка Вахна персоніфікує ту енергію, візію і відданість, яка розвинула і скріпила працю нашого Музею і нашої організації. За її вклади праці підчас довгих років, пані Вахну вшановано почесним членством в Союзі Українок Канади і в Українському Музеї Канади Союзу Українок Канади. Вона є записана в

(Продовження на стор. 21)

THE CENTRE FOR UKRAINIAN CANADIAN STUDIES
St. Andrew's College
The University of Manitoba

invites applications for

The Andrew and Nellie Pawlik Scholarship
(In Memory of Their Son Ivan)

* The Centre invites applications for the Andrew and Nellie Pawlik Scholarship which will be awarded annually to a student who is registered full-time at the University of Manitoba and (I) has completed at least two years of the general major or advanced major in Ukrainian Canadian Heritage Studies, or (II) is enrolled in a graduate program focussing on Ukrainian Canadian Heritage Studies. The scholarship will not be awarded for school scholastic attainments alone. The recipient must be of good moral character and courageous. He/She must have demonstrated an interest in one's fellows, the ability to lead and take part in community life, and an interest in public service.
* Amount of the award: $1,000.00 (approx.)
* Application procedure:

The application should be in the form of a letter to the Director of the Centre providing the following information:

- university training to date (courses of study, number of years, etc.); include an official transcript;
- awards and scholarships received (name and year);
- community involvement and extra-curricular activities;
- present intentions as to future career;
- names and addresses of two referees.

* Application deadline: May 1, 1990
* Applications should be submitted to:

The Director
Centre for Ukrainian Canadian Studies
St. Andrew's College
University of Manitoba
Winnipeg, Manitoba R3T 2N2

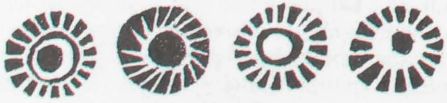

THE CENTRE FOR UKRAINIAN CANADIAN STUDIES
St. Andrew's College
The University of Manitoba
The Ukrainian Professional and Business Club of Winnipeg, Inc.,
ESSAY PRIZE of $250,00.

TOPIC: Any topic relating to the Ukrainian Heritage

DEADLINE: MAY 1, 1990

The Ukrainian Professional and Business Club of Winnipeg, Inc., essay prize will be awarded annually for the best undergraduate essay on a topic, relating to the Ukrainian Heritage in Canada. This year's topic is given above. The essays, to be written in English or Ukrainian, should be 10—12 typed, double-spaced pages in length. They should be submitted by May 1, 1990 to:

The Director
The Centre for Ukrainian Canadian Studies
St. Andrew's College
The University of Manitoba

This prize is open to all undergraduate students registered at the University of Manitoba.

THE CENTRE FOR UKRAINIAN CANADIAN STUDIES
announces the

Michael H. Hykawy Memorial Scholarship

to be awarded annually to the student submitting the best essay written **in Ukrainian** on any topic in the area of Ukrainian Canadian Studies.

* Amount of Scholarship: approximately $500.
* The submitted essays must be typed and 2,000—2,500 words in length.
* At the time of submission students must be registered full-time at a recognized Canadian university or college.
* The winning essay will be submitted to the **Ukrainian Voice** for possible publication.
* Deadline for submission of essays: May 1, 1990.

All essays together with a letter from the student describing his/her academic status (i.e., program, year, university), should be submitted to:

The Director
The Centre for Ukrainian Canadian Studies
St. Andrew's College
The University of Manitoba
Winnipeg, Manitoba R3T 2N2

"MY GOOD AND ONLY FRIEND"

This was how Taras Shevchenko addressed Princes Varvara Repnina, greatgranddaughter of Ukraine's last Hetman Kyrylo Razumovsky, in one of his letters to her. Recently Radyansky Pysmennyk Publishers in Kiev have put out a book by Olexiy Marusych, Ivan Karabutenko and Mykhailo Novokhatsky, titled "Shevchenko in Moscow". NFU offers its readers a story about the relations between Varvara Repnina and Taras Shevchenko, based on one of the book's sections.

"...At night I paid a furtive visit to a friend of mine I haven't seen for ages — Princes Varvara Repnina. She has changed in a good way, put on some weight and as if looked younger..."

"We left the Aksakovs and dropped in to see V. Repnina. Then we went to actor Shumsky's place." These entries were made by Shevchenko in his "Journal" on March 17 and 24, 1858 respectively. Only a few days elapsed between the two dates, but, as we see, the attitude toward once dear person had so drastically changed. There is only a brief mention of the Princess' name in the second entry. And that is it!

But we know of their years-long correspondence before and during the poet's 10-year-long exile; we also know that, going home from exile, he often mentioned Varvara Repnina in his letters to close friends. On the other hand it is known to us that coming home after exile was for Shevchenko a period of making new friends, as well as rethinking of previous devotions, attractions and friendly relations. The breakup with Varvara Repnina after their Moscow meetings in 1858 was total though not so evident. Their correspondence never resumed. Although, out of sheer force of inertia, Shevchenko went on sending her his regards for some time, but that was nothing but mere courtesy.

Meanwhile, that was one of the poet's longest —15 years — and deepest attachments, even more than that — it was great friendship, which had nearly grown into a more serious feeling. But let us tell everything as it happened. In 1843 Taras Shevchenko left St. Petersburg for Ukraine. Back in his native land, he soon became surrounded by numerous admirers of his talent. He was not only greeted by common people, he was also met with welcome at estates of landowners, local intelligentsia and even aristocracy. So he met the family of Prince Nikolai Repnin, former Vice-King of Saxons and Military Governor of Small Russia (the then Ukraine's official name), who lived in Yahotyn (now — Kiev Region). In July Shevchenko was invited to the Repnin's estate to make a replica of a Prince's portrait. The copy turned out to be a good one, and Shevchenko was asked to spend a few days in Yahotyn. He willingly accepted the offer: the friendly atmosphere that had been built around him, stood no comparison with the kind of welcome he encountered in the homes of some arrogant landlords.

PHOTO: Portrait of V. Repnina by Hlafira Psyol. Oil. 1839.

Nikolai Repnin (1778-1845) was a person of liberal and humanistic views, a patron of the arts and the theater. He used to be ambassador to a number of European powers, participated in the war against Napoleon and, after his defeat, governed Saxony for two years. During that time an event took place that ruined his further career: being Vice-King of Saxony, he received once, without special honors, visiting Czarevitch Nikolai, the would-be emperor of Russia. Also unfavorable was the circumstance that Nikolai Repnin's younger brother — Sergei Volkonsky, participated in the December uprising of 1825, after which he was sentenced to 20 years of forced labor. Repnin not only did not denounce his

brother, but in protest, even did not attend the ceremony of the coronation of Nikolai I. All that, along with Repnin's reports to the Emperor about the miserable living conditions of the peasants in Ukraine, was the reason why he fell out of favor with the monarch and had to spend the last years of his life in Yahotyn.

Here in Yahotyn, Shevchenko made friends with Varvara — the Prince's daughter. The Princess, like her father, openly denounced serfdom, the courtiers and even the Czar himself. She could not conceal her indignation at the ingratitude of the monarch and his court to her father for his merits and record. She openly corresponded with Maria Volkonskaya —the wife of her uncle, who followed her husband to Siberia.

Visiting Yahotyn, Shevchenko often forgot the difference between his "plebeian" roots and the nobility of the Repnins. Varvara Repnina ignored it; she never kept away from common people and did not conceal the fact that common people were among her kinsmen, too. In her autobiographical notes the Princess wrote that the father of Kyrylo Razumovsky — her great-grand-father — was an ordinary Cossack.

Varvara Repnina fell for the poet and grew sincerely fond of him. Her fondness — she was six years older than Shevchenko — looked more like maternal love which, under certain circumstances, might have grown into a more serious feeling — she did not make it a secret herself. "I am very much attracted to him," she told her confessor, "and I admit I would probably return his passion if I felt he loved me." Shevchenko's heart was touched by the Princess' fondness of him, but he remained reserved in his feelings, treating Varvara with affection and respect as a dear sister. He dedicated his poem "The Funeral Feast" to the Princess, presented her with a self-portrait and a picture of the hut in which he was born and painted two portraits of her.

During his second visit to Ukraine (1845-1847) the poet met Repnina only once. But a warm and friendly correspondence had established between them for many years to come, including the first half of the poet's exile. The Princess went on showing passionate interest in the destiny of the poet, extending to him her moral support in time of hardship. She was one of the first to realize the tremendous importance of "The Kobzar" and his other works. In one of her letters of 1844 she wrote: "His name is Shevchenko. Remember the name, dear teacher — it belongs to my celestial realm! Shevchenko is a poet of geniuns. He has won a place in my heart, I often thought about him, wished him good. I always wished to see him so great..."

The Princess promoted and spread out the works of Shevchenko — including the edition "The Artistic Ukraine" conceived by him. Her agents went to Poltava, Chernihiv, Kharkiv, Odessa and Kiev. Together with Shevchenko's friends and her mother, Varvara Repnina petitioned in 1846 for appointing Shevchenko drawing instructor at the University of Kiev.

Upon receiving the sad news in 1848 about Shevchenko's being exiled to Orenburg to serve as a soldier there, she started to petition for mitigating the punishment. Her correspondence with the exiled poet lasted till 1851 — when she was seriously warned against it by Chief of Gendarmes, Count A. Orlov.

The Princess also wrote a novel about Shevchenko, who featured in it, by the name of Berezovsky.

After a long separation and exile, Shevchenko visited Varvara Repnina in Moscow in 1858. But the meeting brought no joy to either of them. According to the evidence of a contemporary what she saw was an old man with apathy in his eyes, devastated morally and physically. Shevchenko, on his part, would write with bitterness about her: "She must have met a good confessor in Moscow." And he would be quite close to the truth. Count S. Sheremetyev, relative of Varvara Repnina, confirmed that n those years she "fell for a parish priest Father Nikolai. He used to be her confessor and granted her spiritual comfort relieving her of the disquiet and early anxieties."

By then the Princess' house was invaded by pious hangers-on and devout old women — her piety, which manifested itself previously, increased manifold.

Varvara Repnina lived much longer than Taras Shevchenko. She died in 1891 in Moscow, where she was buried. She carried on through all her life affection for the poet and good memories of him. We can find the proof in her autobiographical notes, where the image of the Great Kobzar occupies an honorable place.

CORRECTION

In October, 1989 issue of Promin, page 16, column 2, line 15, insert the word "not" between the words "have" and "been".

Helen Raycheba

FOOD IRRADIATION: DO WE NEED IT?
PART TWO

Under the Atoms for Peace Policy in 1955, the US army began a 10-year wholsomeness study of food treated at sterilization doses. In 1958, the US Food and Drug Directorate stated that ionizing energy was to be classified as a food additive. This meant that irradiated foods would have to undergo live-animal safety testing. Many other countries, including Canada, began to classify irradiation as an additive.

The United Nations' Codex Alimentarius Commission was founded in the 1960s and now includes 120 member countries, including Canada. It incorporates committees that set international standards and codes of practice for all aspects of food.

The United Nations is one of the big promoters of food irradiation. Three UN organizations, the Food and Agriculture organization, the World Health Organization and the International Atomic Energy Agency formed a Joint Expert Committee on the Wholesomeness of Irradiated Food. It investigated toxicological studies and stated sweepingly that 10 kGy present no toxicological hazard; hence toxicological testing of foods so treated is no longer required.

In July 1983, the Codex Alimentarius Commission adopted the advice of the Joint Expert Committee and reclassified irradiation as a process. This is a very important difference. Under such standards, Canada would recognize irradiation as a process and the food industry would no longer have to undertake long and expensive live-animal testing. Also, by Canadian law, food additives are labelled on retail packages; food processes are not.

In May, 1987, a Parliamentary Standing Committee on Consumers and Corporate Affairs was formed to study the irradiation of food. It concluded that too many troubling questions about the process remain unanswered and did not recommend its expanded use in Canada or its export to other countries. However, on September 10, 1987, Jake Epp, the then Minister of Health and Welfare announced that food irradiation did not pose a hazard and that he saw no reason to alter current approved uses of food irradiation or to postpone case-by-case consideration of any future applications. The present Minister of Health and Welfare, the Hon. Perrin Beatty, seems to agree with his predecessor.

The general public in Canada has received very little information on food irradiation, except on its supposedly great benefits. Mankind has been preserving food for thousands of years. Drying, smoking, salting, canning, fermenting, freezing have worked well with many foods and in different climates. There are many alternatives to preserving food.

Many questions have to be asked and all aspects of food irradiation seriously considered. Would irradiation affect the nutrient value of food? How reliable have the tests been? Would dishonest processors irradiate rotten food and then sell it as wholesome? Might workers in irradiation plants be exposed to dangerous levels? Would radioactive material be dispersed into the air? Would food be cheaper? Would irradiation truly eliminate world hunger and famine? Lastly, who stands to benefit most from the irradiation of food?

Even the experts agree that irradiation causes damage to vitamins. It could also damage all the other essential constituents of food. Some ten per cent of the radiolytes produced could likely be the unique radiolytic products (URPs). So far, forty-two URPs have been identified. Gamma rays change the molecular structure of some foods and create chemicals that did not exist before radiation. No one knows what these chemicals are or what they do to people. Aflatoxins occur in damp environments on fungus spores on grains, vegetables and, especially, peanuts. These toxins were found to be stimulated by irradiation. Some importers of peanuts are concerned about this problem. As Dr. Sidney Wolfe, of the consumer activist Health Research Group, Washington, D.C. notes, some changes in food may be so subtle that they cannot be measured. Many people feel that there is energy or a "life force" inherent in food which irradiation kills and they object to eating dead food.

Surely there must be advantages and the consumers must judge for themselves. Strawberries and mushrooms may be kept in the fridge for fifteen days. It would be possible to add 15% soy flour to irradiated wheat flour without loss of baking quality. Yeast can be stimulated by irradiation, thus leading to faster bread making. Irradiated barley can increase its yield during malting by 7%, irradiated grapes yield more juice and irradiation can be used

to "age" spirits; all useful to brewers. Irradiated food cooks faster. Out of 27 fruits and vegetables investigated, the process was found to be beneficial to only eight. Due to the shortening of pectin molecules, some fruits lose their gelling power, an obvious disadvantage to jam and jelly makers. Potatoes are slower to sprout but cuts and bruises are slower to heal. They must be sorted often, otherwise the whole batch will spoil. Onions and garlic show internal browning. Meats develop a "wet dog" smell and tend to bleed. Additives must be used to bind the liquid back into the meat and so keep up the weight. Milk and milk products become chalky when irradiated.

The Joint Expert Committe on the Wholesomeness of Irradiated Food maintains that irradiated food is safe because there has been forty years of testing. The first research was done by the USA army to obtain clearance for can packed bacon in 1963 but clearance was withdrawn in 1968 when the research was found to have serious mistakes.

During the same forty years, three officials of the USA Industrial Biotest Ltd. were convicted in federal courts in 1983 for doing fraudulent research for government and industry. It was discovered that thousands of rodents had died, records were missing and negative findings were suppressed. The government lost about $4 million and six years' worth of animal feeding study data on food irradiation. Yet some of the early discredited work is still used as part of the scientific basis.

Mice were fed both irradiated and non irradiated food. There was an increased number of deaths in the irradiated foods group. The mice eating irradiated chicken had the highest number of tumours. A panel of scientists declared that the tumourous lesions were not cancerous but they could not explain the increased number of deaths.

The Chinese have done most of the work on testing humans. In 1984, they noticed a small increase in polyploidy, a defect in the chromosomes of blood cells. This was considered insignificant.

In India, freshly irradiated wheat was fed to malnourished children and they developed polyploidy. Once taken off the wheat, their blood patterns returned to normal. Polyploidy may be a significant health issue. Damage to the chromosomes can cause the cell to malfunction. The long term risk is unclear.

The only real test, according to Dr. John Gofman, author of Radiation and Human Health, that would mean anything, would be to feed irradiated food to a large population of humans for twenty or thirty years and then compare their health to a similar population that had not been eating irradiated food. Such a study is unlikely ever to be done.

All experts are silent on the system of control and how to prevent abuse. There is no sense in irradiating good quality food. But it makes much economic benefit to irradiate poor quality food and then sell it as wholesome.

In 1986, Imperial Foods, one of Britain's major food companies, pleaded guilty to breaking the law against selling irradiated food in Britain. It had received a shipment of prawns from Malaysian waters which were found to be contaminated. Imperial Foods shipped these prawns to the Netherlands for irradiation and reimported the same prawns to be sold to the public.

This is not an isolated case. The International Maritime Bureau has investigated cases of possible insurance fraud involving shipments of seafood and frogs' legs. These had been overinsured and had been rejected by USA authorities. The consignments are then bought back as "reject lots", shipped back to Europe for irradiation and then put back on the market. One shipment of frogs' legs is suspected of having crossed the Atlantic eleven times. Sources in the food trade report that European brokers openly offer to have consignments irradiated and some deal only in "reject shipments".

Workers in irradiation plants face risk from malfunctioning equipment, leaking radioactive sources and accidents. Irradiation sources must be produced, transported, stored, installed or replaced. At every stage, the worker is at risk.

(To be continued)

ДЕЩО ПРО МИСТИЦТВО

(з стор. 5-ої)

знавці, які читають його твір (як розгорнену книжку) скоро відкриють фальш у його творчості.

Багато людей творить з огляду на матеріяльні перспективи, це „мовляв продається". Малюють гори Карпати, колиби, бо це нагадує Рідний Край, соняшника з роменами і волошками (а в додатку ще вишиваний настільник і ваза зі штучними квітками). Це є збруталізування естетики і не знати, як з цим боротися. „Бизнес", що його мають з цього продавці такого мистецтва, є найважливішою спонукою, чому такі товари мають серед нашого, навіть інтеліґентного суспільства, такий попит.

Здалась би частіша й ґрунтовніша освідомеленість ширших кіл громадянства в цій справі.

CONSUMER CONCERNS

During the summer and early fall, the largest variety of fruits and vegetables are available. Fresh fruits and vegetables are tastiest and most nutritious when raw and because of this we like to eat them that way. However, most people are concerned about pesticides having been sprayed on fruit and vegetables and what should be done about it. The nutritionists recommend washing the fruits and vegetables well. Where possible, using soap, and if you are still concerned, peeling them if possible.

At the June 1989, University Women's Conference held at the University of Alberta, a paper on Irradiation of Food, was presented at one of the seminars. The information given was:

1. Foods irradiated to a maximum mean level of 10 KG, at present are safe and wholesome.
2. Some of the highlighted needs for irradiation include reduction of salmonella food poisoning.
3. It also offers consumers the option of food with fewer chemical residues and also enables greater control of dangerous food-borne diseases.
4. The cost of irradiation of foods to the consumer must also be competitive with the cost of foods produced by other processing technologies.
5. Commercial irradiation will not become a reality until the process has been found to produce benefits that outweigh its costs.

However, there is need for further research to establish the safety of higher dosage application.

According to "Consumer Report", at one time consumers received unbiased information from "Agriculture Canada's Food Advisory Division", and "Health and Welfare Canada's Educational Services". These services no longer exist and consumers have to rely on industry for information services.

Governments **should** play an important role in informing consumers about new technologies. This should not be left to food processors. As consumers we have the right to know what is being done to our food and why. Consumers want to know about risks as well as benefits, to be informed, and consulted, prior to the use of new food technologies, or their confidence in the food system will be eroded.

People taking prescription drugs are often concerned as to how long they last without going bad. According to the Manitoba "Pharmaceutical Association" prescription drugs bear the date of processing. A pharmacist can tell you if the medicine is still good, and most over the counter medicines have an expiry date on the containers. If, there is no date, that does not mean that the product will last forever. Over time, medicines can deteriorate and should be thrown out, as it can even make you sick. Medications should be kept in a cool dry place, away from light. Ironically, the medicine cabinet isn't the best place as the bathroom is usually warm and damp. A hallway linen closet would be better as it is usually cooler, dryer and dark. Also, avoid keeping your medication in the car during the summer as the heat could speed up deterioration.

A trip to any specialty baby shop is likely to leave you reeling from the astounding array of gadgets available. One very useful gadget is a **nursery monitor.** Those who have used this device endorse it wholeheartedly. It gives the young parent freedom to work in any area of the home — as it enables them through the monitor to listen to a sleeping baby and hear what is going on in the nursery. One reader used the device to monitor a bed-ridden elderly relative. According to Canadian Consumer the following brands were tested as:

Very Good — was "Playskool" monitor priced at $52.00.

Good — was "Fisher Price" nursery monitor at $59.00.

Satisfactory — were "Gerry" at $50.00 and "Realistic #43—202" at $60.00.

Poor — were "Realistic #43—208" ar $40.00 and "Safe-T-Guard" at $40.00.

Of course none of these substitute for parental supervision but they are a great help.

These days thanks to newspapers, radio and T.V. more and more people are becoming environmentally conscious and the need to stop polluting the environment. Environmentalists ask us to start avoiding pollutants and gradually we'll find means of doing much more. Start with one item for example: it may be asking for paper bags at your superstore instead of plastic bags, or giving a new young mother diaper service as a gift instead of buying her disposable diapers.

Loblaws (Superstore) are to be commended for introducting the Green Box section. You may now buy baking soda to do your cleaning instead of chemicals, chlorine free coffee filters, cornflakes with no preservatives aded and a host of other products environmentally sound.

Nellie SEniw Consumer Rep.

50-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА НИКОЛИ Й ОЛЬГИ ГАВРИШ

САСКАТУН, САСК.

У місяці липні 1989 року діти п-ва Николи і Ольги Гавришів— Надія з родиною й Денис влаштували Золотий Ювілей подружжя своїм Батькам. У неділю 23-го липня 1989 р. о годині 2-гій в Катедрі Пресв. Тройці в Саскатуні, прот. М. Олесюк служив вдячний Молебень з нагоди Золотого Ювілею панства Гавришів.

На Молебні були близькі і дальші родини Ювілятів та найближчих співробітників громадської ниви.

Прот. М. Олесюк, настоятель Катедри закінчив Молебень змістовними побажаннями й благословенням ювілятів, а потім в імені доньки Надії, зятя Давида і сина Дениса запросив присутніх до Катедральної авдиторії на родинне прийняття — чай.

Кожна добра родина старається якимось способом вшанувати родичів, діти виявили вдячність і любов до своїх батьків, бо розуміють їхні турботи, тому зарядили ювілей подружжя. Смачну перекуску почато молитвою, яку проказав прот. М. Олесюк. Петро Марковський, брат Ольги, господар прийняття уміло проводив програмою.

Перший привіт склав голова катедральної громади Людвик Кий, який висловив у привіті признання п. Н. Гавришеві за його віддану працю у громаді й старання для „Українського Голосу" як референта передплат.

Пані Анна Михайлюк, голова відділу при Катедрі говорила про діяльність Ольги у Союзі Українок при Катедрі й як голови Союзу Українок на Саскачеван. Ще дівчиною в Мічам, Ольга занимала позиції голови, секретарки і касирки в дитячій організації „Молодий цвіт", була активна членка СУМК, який був зорганізований Григорієм Тижуком у Мічам 1932 році. Цей відділ мав около 70 членів, які були дуже активні разом з місцевим відділом Союзу Українок, у програмах „Літературних Сходинах", які відбувалися кожної неділі в народнім домі ім. Михайла Грушевського. Ольга як студентка, брала участь в хорі, в мандоліновій оркестрі, й деклямувала довгі поезії з Шевченкого „Кобзаря".

У 1933 році Ольга вписалася у членство відділу Союзу Українок ім. О. Кобилянської в Мічам. За свого часу була референткою освітної праці, головою відділу СУК, у Кадворт, Саск. де її чоловік учителював у школі „Карпати", біля містечка.

При кінці 1948 року Никола й Ольга переселилися до міста Саскатуну, де Ольга відразу включилася до праці місцевого відділу ім. О. Кобилянської. У цім відділі занимала позицію — рекордової секретарки — 4 роки, заступниці голови музею, касирка, перша жінка як рекордова секретарка управи Катедральної громади, членка контрольної комісії через довгі роки, очолювала стипендійний комітет і членкиня дирекції Інституту ім. П. Могили — 4 роки.

Від 1968-72 року Ольга Гавриш була головою

П-во Ольга і Петро Гавриш

Провінційної Екзекутиви Союзу Українок через 4 роки. Вона відвідала всі відділи й при нагоді робила заклики і збирала пожертви на будову українського музею на Канаду в Саскатуні. У цім часі Ольга здобула собі велику повагу і багато приємного знайомства.

Никола Гавриш також з Мічам, Саск. перебував у Інституті ім. П. Могили учителював 12 років, перший рік у школі „Січинський", до котрої колись сам учащав, у місті Мічам — 9 років, і у школі „Карпати" Кадворт, Саск.

Тому що Мічам околиця була в той час заселена переважно українцями, добре зорганізована при народнім домі — читальні й церкви, від учителя вимагали поза його шкільні обов'язки проводу в культурно-освітнім житті громади. Отже Никола через усі роки свойого учителювання проводив українську школу, вчив дітей музики на мандолінах, організував різні концерти й представлення, і проводив сумківським хором.

На 12-го липня 1939 р. Никола одружився з Ольгою Марковською. Вінчання відбулось у православній церкві в Мічам, де пок. о. Майба з'єднав їх у супружний стан.

Никола лишив учителювання з причини низької платні, став купцем збіжжя в Саскатуні, Саск. Рік пізніше вступив до війська „Canadian Au Force" і служив за морем до кінця війни.

У 1948 році Никола з родиною перебралися до Саскатуну, де купили підприємство „Taxi Business" з котрим були зв'язані 20 років. Також Никола працював 4 роки у канцелярії „Veterans Land Act", брав вечірні курси книговодства й українознавства у Саскачеванськім Університеті. Він був членом дирекції

Інституту ім. П. Могили, членом управи української Кооперативи „Нова Громада" — 6 років, членом управи льокального відділу КУК, управи ТУС, учителем Рідної Школи при Катедрі, співає, у Катедральнім хорі через довгі роки. Був секретарем управи при Катедрі — 3 роки, скарбником — 8 років, а зараз служить дяком у Катедрі.

Панство Мих. Гаврилів і Станіслав Гаврилів з своїми дружинами збагатили програму прийняття. Вони відспівали гарну пісню на адресу Ювілятам. Також, Дарія, внучка Ювілятів відограл а по мистецьки гарну в'язанку українських пісень. Господар Петро Марковський прочитав писемні побажання Ювілятам від державних і провінційних установ і родинних приятелів. Ф. І. Кіндрачук, довголітній приятель, щоб надто поважний і серйозний настрій всіх гостей трошки розвеселити промовляв жартами. Він згадав моменти за часів як вони обидва познайомилися в Інституті ім. П. Могили.

Вечером відбувся бенкет у приміщенні Саскачеванського Університету, організований їхніми дітьми. Вечера почалася молитвою „Отче Наш", який врочисто відспівала пані Галя Максимюк.

Після смачної вечерії господар Петро, брат Ольги, покликав провідну членку Союзу Українок пані Марію Ткачук, яка привітала Ювілятів гарними споминами про їх працю в організаціях і у громаді. Пані Ткачук висловила вдячність і подяку п-ву Гавришам за їх підтримку нашої рідної спадщини та відданість для справ українського народу. Пані Ткачук подала важнішу діяльність Ювілятів, о. д-р Г. Удод парох округи Норт Бетлфорд, Саск, говорив про милу співпрацю з Ювілятами тоді як він був парохом у катедрі у Саскатуні.

Всі промовці ґратулювали Ювілятам та бажали їм доброго здоров'я, багато сил до дальшої праці й витрвалости спільно працювати для добра української справи.

Ювілят Никола Гавриш подякував своїм дітям Надії, Денисові і з'ятеві Давидові за вміле зарядження для вшанування своїх батьків, подякував всім промовцям за щирі побажання йому й Ользі, дякував всім гостям і всім, що причинилися до відзначення цього вечера.

У панства Гавришів є двоє дітей і двоє внуків. Надя осягнула В.А. і М.А. ступені й учителювала кілька років. Її чоловік Давид осягнув докторат, тепер на екзекутиві у Petro Canada Corporation і також Senior Geological Specialist. Внук Кенет закінчив перший рік університету, а внучка Дарія ще учащає до вищої школи. Ця родина мешкає у Келґарі Альберта. Син Денис закінчив університет і отримав Advanced B.A. Він мешкає у Саскатуні, Отак вшанували Каменярів, бувших учителів і громадських працівників. Ще раз Ользі й Николові бажаємо ще багато років прожити в доброму здоров'ї та працювати для українських справ. Прот. М. Олесюк проказав молитву на закінчення. Вітаємо Вас, Панство Гавриш!

Ф. І. Кіндрачук

ПОДЯКА

Сердечно дякую всім моїм посестрам відділу С.У.К., ім. Кн. Ольги які на місячних зборах відділу 5 вересня 1989 р., зробили для мене несподіванку, вітаючи мене з 86-ми роками мого народження.

За чашкою чаю провели весело вечір. Все це залишиться в моїм пом'яті Дякую Вірі Василенко, що повезла мене на збори.

Дай Боже всім Вам здоров'я. Від себе висилаю до "Проміня" 27.00.

Люба Рябоштан.
Лондон, Онтаріо

ПОБАЖАННЯ

З нагоди 40-літнього ювілею подружжя п-ва Павліни і Гаррі Оленюків в Саскатуні, жертвуємо замість подарунку $20.00 на журнал „Промінь".

Ювілятам бажаємо кріпкого здоров'я, успіхів, щоденних радощів на многая літа!

Наталя і Іван В. Іванишин
Келовна, Б.К.

НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ

З нагоди 80-ліття дня народження моєї дорогої сестри Анни Боднарчук у Блейн Лейк, Саск., складаємо $25.00 на журнал „Промінь". Бажаємо дорогій Анні доброго здоров'я та добрих і щасливих літ життя.

Сестра Наталя з мужем
Іваном Іванишин,
Келовна, Б.К.

ПОРТРЕТ МУЗЕЙНИЧКИ ІВАННИ

американському збірнику музейників, THE AMERICAN MUSEUM WHO'S WHO. Онтарійський уряд вшанував її відзнакою і грамотою від Міністерства Громадянства і Культури за добровільну працю. А наша музейна Філія в її честь створила Фонд ім. Іванки Вахни, the Jean Wachna Fund for the acquisition of Museum antifacts. Цей Фонд помаленьку зростає і мусить дійти до рішеної суми, щоб з процентів діяти. Хто хоче вшанувати пані Іванку Вахну, завжди може скласти вкладку на цей Фонд в нашому Музеї.

В ділянку музейництва пані Іванка Вахна внесла монументальний вклад в розвиток Українського Музею Канади Союзу Українок Канади. Тим вона допомогла зберегти і реклямувати Українську Культурну Спадщину в Канаді.

Анна Троян

НАШИМ ДІТЯМ

КОТИК-ШКОЛЯР

Йде наш котик на торжок
І купує кожушок.

А до того ще й буквар
І говорить: — Я школяр!

Та на тім ще не кінець —
Він купив ще й олівець.

Зошитів купив аж п'ять,
Щоб було на чім писать.

Що ж тепер із цим робити?
Мусів торбу ще купити.
Поскладав школярський крам
І пішов до школи сам.

Котика ніхто не вів,
Він у першу лавку сів.

Пильно вчився вісім літ,
Виріс з нього вчений кіт.

———————

ДОЩИК, ХЛОПЧИК І РАЙДУГА

Ішов теплий Дощик, а разом із Дощиком ішов вулицею Хлопчик. Дощик і Хлопчик були друзі. Вони завжди ходили в парі. Дощик любив працювати. Він поливав і дерева, й квіти, й кап-кап-капусту на грядках. А ще він мив вікна, щоб людям краще світило Сонечко.

Хлопчик теж не гуляв. Він тяг по калюжках паперового кораблика. На цьому кораблику Хлопчик був кап-кап-капітаном. Так вони йшли-йшли і невдовзі дістались річки.

— До побачення, Хлопчику, — сказав Дощик. — Я іду на той берег.

— Я теж помандрував би з тобою на той берег, — сказав Хлопчик. — Але геть намок мій паперовий кораблик.

— Що ж його вдіяти? — замислився Дощик. Він так замислився, що на хвильку перестав іти й зупинився. А потім сказав: — Ми із Сонечком злагодимо для тебе місток.

Він щось гукнув Сонечку — й над водою вмить з'явилася барвиста Райдуга.

Хлопчик обережно ступив на Райдугу і почав просуватися вперед.

Якщо ти дружитимеш із Дощиком та Сонечком, ти теж коли-небудь походиш по Райдузі.

В. Сухомплинський

СЬОМА ДОЧКА

Було у матері сім дочок. Ось поїхала одного разу мати в гості до сина, а син жив далеко-далеко. Повернулась додому аж через місяць.

Коли мати ввійшла до хати, дочки одна за другою почали говорити, як вони скучили за матір'ю.

— Я скучила за тобою, немов маківка за сонячним променем, — сказала перша дочка.

— Я ждала тебе, як суха земля жде краплину води, — промовила друга дочка.

— Я плакала за тобою, як маленьке пташеня плаче за пташкою, — сказала третя.

— Мені тяжко було без тебе, як бджолі без квітки, — щебетала четверта.

— Ти снилась мені, як троянді сниться краплина роси, — промовила п'ята.

— Я виглядала тебе, як вишневий садок виглядає соловейка, — сказала шоста.

А сьома дочка нічого не сказала. Вона зняла з ніг матусі взуття й принесла їй води в мисці — помити ноги.

ЮВІЛЕЙ 40-ЛІТТЯ ВІДДІЛУ

СУРРЕЙ Б.К. (Валей)

У неділю 16-го квітня 1989 року відділ Союзу Українок ім. Ольги Кобилянської святкував 40-літній ювілей та вшанування почесної членки.

По службі Божій усі присутні перейшли до парафіяльної авдиторії, де був приготовлений смачний обід.

Настоятель о. І. Ворончак попросив митрофорного о. П. Сацевича провести молитву та хвилиною мовчанки в пошану й пам'ять покійних членок відділу.

Програмою керувала 2-га заступниця голови пані Анна Шевчук. За головний стіл засіли митр. о. П. Сацевич, добр. Ольга, митр. о. І Гикавий і добр. Галина, всечесний о. М. Сокирка і добр. Катерина, Настоятель о. І. Ворончак і добр. Діяна, голова Пров. Екзекутиви Союзу Українок Канади, пані М. Вакальюк, голова пані Бонар, почесні членки А. Залубняк, М. Лебедович, А. Добровольська, Е. Василович і А. Кравчук.

Голова пані В. Бонар привітала гостей і причепила гарний корсаж М. Вакалюк, також отримала корсаж ушанована почесним членством голова В. Бонар і почесна членка Е. Василович. Ці дві згадані пані є. з перших членок засновниць, нашого відділу в 1949 році.

Слідували привіти: о. І. Ворончак прочитав привіт від Владики Івана, усі присутні священики склали свої привіти з похвалою для нашого відділу за їх працю.

Пані Шевчук покликала пані М. Вакалюк до слова, яка вітала ювілей від Пров. Екзекутиви та від настоятеля о. В. Лакусти з Ванкуверу.

Голова громади П. М. Ткачук склав привіт, також голови з інших відділів складали побажання: Пані В. Пушка — Відділі Лесі Українки з Ванкуверу; Пані О. Ваврик — Відділ Олени Пчілки з Ню Вестминстир; Пані С. Ґилета, Відділ Ольги Кобилянської з Чилевек; А. Собул прочитала історію життя Ольги Кобилянської.

На гарному тортові були засвічені свічки за кожну членку що була і є головою нашого відділу. Перша голова була: Докія Фостій Антоненко — 1949 року, Василина Бонар 1950—85-86-87-88-89, Анеля Куфлей 1951, Марія Дем'яник 1952-53, Марія Москалюк 1954, Павліна Москалюк 1955, Марія Дорош 1956, Оксана Круліцка 1957—61-74-75, Раїса Демчук 1958—68-69-70-73, Надія Боярчук 1959—60-62-63-78, Марія Анто-

Зліва направо: сидять А. Кравчук, М. Вакалюк, В. Бонар, о. І. Ворончак, добр. Д. Ворончак, О. Круліцька, І. Василович.

Другий ряд: Д. Гемпол, Ю. Федюк, А. Сигікало, В. Грицюк, Л. Стрейська, А. Френд, А. Шевчук, О. Кравець, А. Грицюк. А. Залубняк.

Третій ряд: А. Собул, М. Антонішка, К. Гурин, О. Нагірна, А. Добровольська, Л. Куєк.

Четвертий ряд: М. Грекол, М. Лебедович, В. Геска, М. Пикет, Р. Скакун, Г. Ткачук, А. Никонюк, О. Ганкевич, М. Меленко, Ґ. Гончак.

Відсутні: С. Булега, А. Бойіл, Г. Деркач, Н. Голонко, К. Імсер, В. Коновальчук, М. Б. Манюк, Д. Найдиш, М. Сорока, М. Щурко, А. Тислюк, Ю. Ушкало, М. Захарук.

нішка 1964—71-72-77, Елена Парасій 1965, Анна Бабнюк 1966-67, Анна Собул 1979—80-83-84, Марія Сташин 1981. А. Шевчук розказала про Василину Бонар про її невтомну працю при відділі. Пані Бонар є членкою від самих початків і є активною у цей час. Вона є головою відділу і далі бере обов'язки. Вона була головою 6 років, секретаркою 11 років, касиркою 9 років, на шкільнім комітеті 5 років, учила у недільній школі 3 роки, в українській школі 4 роки, була на комітеті написання книжки 25 літного ювілею, належить до церковного хору, була активна при організованні СУМК, за що їй належиться вилике признання.

А. Шевчук попросила М. Вакалюк, щоб вручила грамоту почесного членства В. Бонар. По врученні грамоти, Е. Василович покроїла торт, відспівали „На многії літа". Подали на закуску смачний торт і чай.

Пані В. Бонар подякувала управі відділу, о. І. Ворончакові за його працю в комітеті друкування книжечки, до якої входили: В. Бонар, А. Залубняк, добр. Д. Ворончак, А. Собул, Анна Шевчук, Марія Антонішка, Оксана Круліцка. Настоятель о. І. Ворончак провів молитву, відспівали „Де згода в родині".

З цього свята наш відділ дарує $100.00 на вироблення кліше і на прес фонд.

Василина Бонар, голова.
Марія Боднарчук-Манюк, референтка.

БЛ. П. РОМАНЮК

КЕЛҐАРИ, АЛЬБЕРТА

В п'ятницю 17 березня 1989 р. рознеслась сумна вістка, що в місцевій лікарні у Келґарах, Альберта, відійшов у Вічність, добрий член Свято-Володимирської Української Православної Церкви, бл. п. Юрій Романюк.

Похоронні відправи відбулись з Української Православної Церкви, а тлінні останки спочили на одному з цвинтарів у Келґарах.

Бл. п. Юрій народився 28 березня 1915 р. в Монтреалі. Маленькою дитиною переїхав до Шіго, Саск., де його батьки набули землю, та розпочали господарство.

Прийшовши до шкільного віку, Юрій ходив до школи в околиці Вайт Крік, Саск., де в той час учителював Василь Федак, теперішній Митрополит нашої св. Церкви, якому Покійний був вдячним через ціле своє життя. Юрій як вчитель навчав представлень, співу, української мови, та з'організував СУМК, це все відбилось на дальшому житті Покійного. Бл. п. Юрій був свідомим українцем, любив свою рідну Православну Церкву, любив співати й як була потреба дякував. Юрій все гарно згадував свого учителя, та завжди говорив: чим я тепер є, це все в моїх дитячих роках защепив у моє серце мій учитель Василь Федак, а тепер Митрополит Василій!

Прийшовши до повноліття Юрій працював з батьками на фармі, а пізніше переїхав до Едмонтону, де якийсь час працював при будові. З цієї праці він немав жодної користи і був змушений переїхати до міста Келґарі, де мешкала його старша сестра Олена Коваль, в якої мешкав, а вона віддано доглядала одинокого свого брата. В Келґарах працював для міста аж до того часу, поки не вийшов на заслужений відпочинок.

Зліва направо: Анна Шевчук, — голова програми, Василина Бонар — голова Відділу і Марія Вакалюк, голова Провінційної Екзекутиви Союзу Українок на Брит. Колюмбію.

Бл. п. Юрій був спокійної, гарної та веселої вдачі, любив багато читати, допомагав своїй церкві, а особливо багато жертвував при будові нової церкви. Підтримував бібліотеку, яка гуртується в культурнім осередку, багато жертвував на пресу, та на різні національні установи.

Покійного Юрія оплакують три сестри Олена й Марія в Келґарах, та одна сестра в Британський Колюмбії.

Найстарша Сестра Олена Коваль, яку всі ми знаємо з її жертвености, певного часу вона жертвувала на місійний фонд нашої Церкви $80,000.00, на Фонд Св. Володимира, пресу, а особливо на Промінь, який любить дуже читати. Тепер в пам'ять свого брата, Юрія Романюк, пожертвувала $10.000.00 на Студії Української Мови при Альбертійському Університеті.

Нехай Господь обдаровує кріпким здоров'ям і віком довгим Високодостойну пані Олену Коваль за її щедри жертви, а душу бл. п. Юрія Прийме і Свої Небесні Оселі. Вічная Йому Пам'ять!.

Протопресвітер і Добродійка Туржанські в пам'ять Покійного Юрія Романюка, складають жертву на Пресовий Фонд Променя $25.00.

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ І ВШАНУВАННЯ СЕСТРИЦЬ В ГАМІЛЬТОНІ

У прекрасний весняний день в неділю 4-го червня 1989 р. заходом Відділу Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки, відбулося подвійне свято, вшанування сестриць й вручення грамот заслуженим членкам.

У 2:30 по обіді, членки і гості заповнили залю. Тут столи були гарно прикрашені українськими рушниками й квітами старанням голови соціяльного комітету, Галі Липки.

Голова відділу, Тамара Дудка привітала членок й всіх присутніх, і обширно пояснила історичну традицію жінок-сестриць мироносиць (носіїв) котрі ми тепер звемо сестрицями, які скромно виконують хоч ту дрібну, незамітну, але потрібну роботу, звичайно без признання й подяки. Одночасно, вона подякувала культурно-освітній референтці, пані Наді Пенюк, як також членкам, котрі входять до комітету, а саме: Варварі Логин і Тамарі Бугай. Згодом пані Пенюк сердечно

Почесні Сестриці: З лівого до правого боку: Т. Швед, А. Авраменко, О. Антонюк, Е. Роман, К. Баюс, М. Баран. Відсутні — Д. Загарій, М. Січова.

Діючі Сестриці: З лівого до правого боку стоять: Р. Лисенко, А. Білоус, Е. Гребенюк, Тамара Дудка, голова відділу, Н. Поручко, Р. Окраінець, Н. Павлюк, О. Бугай, І. Петлюра, В. Добров, Відсутня — А. Козак.

привітала сестрицтво, гостя з України Миколу Седика, і пані Леону Радчук з Вінніпеґу, яка є управителькою Взаємної Помочі.

Слідувала коротка концертова програма — членки Союзу Українок Канади заспівали кілька пісень під дириґентурою пані Орисі Сушко в супроводі Оксани Сушко на піяніно. Молоденькі сестри Ляриса й Таня Шкрумеди відспівали дует, їм приграва на п'яно Надя Дав. В'язанку пісень відіграла на п'яно Оксана Сушко. Відтак дуже мило зворушив присутніх наш гість Київської опери, молодий соліст-т е н о р, Микола Седик.

Слово подяки передав настоятель о. М. Шкрумеда. Він привітав сестрицтво і дав їм признання за їхню невпинну працю.

Вшановуючи сестрицтво, друга заступниця Галя Олексюк, відчитала листу відійшовших членкинь. У той час почесна членка Ольга Антонюк засвітила свічку і всі відспівали Хрестос Воскрес. Заступниці голови, Галя Лазарович і Галя Олексюк довершили декорування сестриць як слідує:

Відзначення: 1. Почесні сестриці — Ольга Антонюк, Евдокія Роман, Марія Січовий, Варвара Авраменко, Дора Загарій, Теодора Швед, Катерина Баюс, і Марія Баран.

2. Діючі сестриці — Ніна Павлюк, Надя Поручко, Розалія Окраїнець, Евгенія Гребенюк, Роза Лисенко, Анна Козак, Ірина Петлюра, Оксана Бугай, Варвара Добров, Анна Білоус.

3. Союзу Українок Канади за 25 і 26 років членства: Надя Пенюк, Надія Поручко, Параня Токар, Міла Бордин, Марія Лещук. Присутні заспівали їм всім „Многая літа" за повище заслуженим. Тоді від парафії Св. Володимира теперішний голова пан Е. Криворучко склав ґратуляцій й признання сестрицям за їхній вклад праці.

Кінцеве слово подяки висловила Варвара Логин. Вона привітала сестриць і подякувала комітетові концертової програми, та всім учасникам і присутнім за участь в святкуванні „Дня Вшанування Сестрицтва". Цей весняний день залишиться в пам'яті всіх присутніх. На закінчення програми слідував товариський чай приготовлений членкинями відділу.

Референтка „Променя"
Розалія Климашко

ДІЯЛЬНІСТЬ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ ВІДДІЛ ГАМІЛЬТОНУ ВІД 25 ТРАВНЯ 1988 Р. ДО 13 КВІТНЯ 1989 РОКУ

В склад Комітету Українок Канади входять пять жіночих організацій, а саме: Союз Українок Канади ім. Лесі Українки С.У.К. Ліґа Українських Католицьких Жінок число 1. число 2. ЛУКЖ. Організація Українок Канади ОУК. Об'єднання Жінок Ліґи Визволення України ОЖЛВУ.

На загальних річних зборах котрі відбулися у приміщені школи при Соборі Св. Володимира, 25 травня 1988 року вибрано управу, — за ротаційним порядком; на голову обрано Марію Погорецьку, уступивша голова Анна Садівська, заступниця голови Марія Мись, секретарка, Уляна Криворучко, скарбничка, Наталя Гавриленко, кореспонденційна секретарка, Галя Кучабська, Архів, Люба Кривокульська, Телефоністка, Марія Городецька.

Культ-освіти референтура: голова Анна Литвин, члени культ осв: Стефанія Фесяк, Анна Садівська, Раїса Боєчко, Анастазія Кутч. Господарська референтка Л. Стриховська. Звязкові до Хору „Дніпро" — А. Садівська і Р. Боєчко, Опіка до мистецької виставки: Галя Лазарович і Люба Кривокульська. Контрольна комісія Галя Кучабська Оля Домарецька Л. Страховська.

На першому засідані після зборів намічено плян праці. Для здобутя фондів приготовлено випродаж голубців і варенників, вироблено лютерійні книжки, з чого дохід призначено на видання бібліографії: Української Республіки у революції Східньої Европи.

Підчас відзначення тисячоліття удержавлення Християнства, наші делегатки разом з головою, занялися мистецькою виставкою та реєстрували головних гостей, з цієї нагоди закуплено тарілку Св. Володимира, до мистецької шафин, котра знаходиться у міському ратуші. Урочисто відзначили десятліття заснування хору „Дніпро" Відбуто курси вишиття — мережки та інших стібів, у ньому взяли участь двадцять учасниць, курси провадили: пані Т. Стахів, пані. О. Кульчицька А. Кіт. Відсвятковано свято Героїнь 19 лютого 1989 р. в салі УНО вул. Паркдейл. Свято відкрила голова пані. М. Погорецька, та привітала усіх присутніх, і однохвилинною мовчанкою вшановано покійних Героїнь.

З мистецькою програмою, котру приготовила культ осв. рефер. виступав Хор „Дніпро" під дерегентурою пані Нелі Ґеник та фортепяновий супровід пані Е. Паворс, виконали пісні: „Під Твою Милість" муз. Бортняньського, обр. Гнатишина „Ой у лузі червона калина" З. Лисько. „Зірвалась Хуртовина" муз. В. Витвицького, обр. Зої Маркович. Монтаж виконали учні курсів Українознавства при осередку СУМ.

Головну доповідачку представила Люба Кривокульська, усі присутні рясними оплясками привітали дорогу гостю, маґістер Анну Троян, котра виголосила святочну доповідь дуже зворушаючу, та змістовну до свята, вона представила історію національних змагань за волю України, де українська жінка разом з чоловіком брала активну участь в боротьбі, за яку віддала найбільший скарб „своє життя", і ішли зі зброєю в руках поруч чоловіків. Згадала про геройську смерть Ольги Басараб, яку закатували поляки 1924 р. у Львові. В Києві 1942 р. замордованою німцями письменницю Олену Телігу, і багато більше Героїнь, які зі зброєю в руках в бункрах У.П.А. зрікалися свох особистих елементарних прав у житті в

ЗВІТ ОКРУЖНОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК

ОКВБУРН, МАН.

Вранці 25-го червня 1989 р. у 10-тій годині почалася Свята Літургія, яку служив парох о. Ю. Подтепа. При вході учасники одержували ленти, якими реєстрували Геня Николаєшин і Тереса Слонь, програми подавала добродійка Оля Подтепа. Під час Літургії членки, шістьох відділів стояли з прапорами.

Відділи ім. Лесі Українки — Давфин — Мензі Росбурн — Овкбурн і відділ ім. Лесі Українки при Катедрі Пресвятої Трійці Вінніпезі — та відділ ім. Княгині Ольги при Соборі св. Покрови у Вінніпезі.

Після Літургії, о. Подтепа відправив панахиду, включаючи імена членок С.У.К. відділів Округи, які упокоїлися. На закінченню привітав делегатів, гостей та взагалі усіх запросив до народного дому на обід.

користь великого ідеалу, за які гинули і гинуть тисячі доньок України.

Після доповіді Свято продовжувано мистецькою програмою. Моя Україно — муз: В. Гомоляки. „Гетьте Думи", слова Лесі Українки. Виконав Хор „Світанок" при осередку СУМ у Гамельті, диригент пані У. Глібович. П'ятсот — Героїням Кінґіру — написала Тетяня Федорів — виконала Надія Гомонко, Не шкодую за літами, муз: — Китастого — О, Свята Ольго — муз: Лончини Обробка Н. Геник, виконав хор „Дніпро".

Кінцеве слово і подяку зложила, пані Анна Садівська. Славнем „Ще не вмерла Україна", закінчено мистецьку програму — опісля делегатки угощали кавою і солодки печивом, при чому ще довго продовжалася товариська зустріч гостей всіх.

Голова пані Марія Погорецька своєю дружною і привітною вдачею приєднала собі пошану і приязнь усіх делегаток та організаційне жіноцтво, котрі усе стараються зі допомогою у завданнях, та праці. Голова брала участь 20 грудня на телевізійні станції „С.Н.С.Н." в Гамільтоні та пояснювала про наші традиційні обряди Різдвяних Свят і перед Великодними святами пані Анна Литвин і пані А. Садівська показували писання писанок, у мійській бібліотеці, та улаштувано мистецьку виставку у двох шафах.

В березні голова брала участь у Вінніпеґу, в нарадах Крайової Управи Комітету Українок Канади, про що подала інформації на засідані, та роздала усім делегаткам, фотокопії з протоколу нарад. Комітет Українок Канади Відділ у Гамільтоні не забуває про потребу матеріяльної помочі для Української справи, тому розділено грошову допомогу: на Фонд Івана Демянюка сто долярів, „Поміч Україні" чотириста долярів, на тисячоліття християнства для Комітету Українців Канади відділ у Гамільтоні сто долярів, для Крайової управи Комітету Українок Канади сто долярів.

Люба Кривокульська

Коли усі переїхали до народного дому, делегатки увійшли з прапорами співаючі гимн „За нами, сестри".

Заля була прибрана. Квіти, свічки і традиційно коласчі на столах. Напис „За нами, Сестри" по через сцену. На стінах історічні церковні ікони, які о. Ю. Подтепа розложив, при одній стіні. Виставка різби та ікони, які робили студенти недільної школи, яку провадили о. Юрій і добр. Оля Подтепа при допомозі матерів студентів. Кераміка, яку добродійка Оля зробила як також гарний збір книжок і журнал Промінь, на переглядини учасникам.

Коли всі забрали свої місця при столах, молодь недільної школи відспівали „Отче наш" о. Юрій Подтепа поблагословив. Після обіду окружна представниця Геня Матієшин представила делегаток і гостий з різних відділів. Голова відділу Овкбурн Анна Баклащук чіпляла корсажи.

Перший привіт виголосила почесна членка локального відділу Анастазія Грицак, вона привітала усіх та пригадала, шо є членки відділу, яким уже при відділі поверх 45 років і ще є зацікавлені у наших ділянках.

Відтак голова Манітобської Провінційної екзекутиви, Павліна Ігнаш тепло привітала усіх та висловила важливість нашої дорогої організації, яка несе головний обов'язок зберігати рідну мову, не менше важно, плекати нашу культуру та все, що нам дороге. Ми не можем це забувати. Заохочувала нас, щоб уже приготовлятися на з'їзди, які будуть відбуватися у серпні у Ріджайні — у жовтні у Вінніпезі.

Дальше пров. кореспондентка Оля Ковальчук представила пані Анастазію Міщук. Вона є довго літна членка при катедрі Присвятої Трійці у Вінніпезі включаючи 29 років при Союзі Українок. Пані Міщук дуже добре опрацювала свою доповідь. Вона також підкреслила важливість рідної мови, що лежить у руках родичів, сказала, щоб молодші мами вписувалися в ряді Союзу Українок, друге щоб брали своїх дітей до церкви, і щоб користувались з книжок і підручників, які є на складі до уживання у школі чи по домах, навчали нашої культури, літератури, музики і прекрасних пісень, щоб вони чулися гордими, що вони є та будучність українського народу. Слідували точки виконані молодими сумківцями, Сольо-танець, Дженифер Ваврик — Танець трію, Геня Друль, Михась Слонь і Тера Лі Чвалюк, на кінці сольо танець Маруся Друль.

Так три генерації С.У.М.К. відспівали пісню „У Горах Карпатах": баба, Анна Баклащук, дочка Савеля Слонь і внук Тарас Слонь.

Привіт від громади св. Володимира в Овкбурн зложила Анна Баклащук, заступаючи голову, (сина) Івана Баклашука. Привіт Народного Дому виголосила Савеля Слонь, заступаючи, голова, (мужа) Давида Слоня. Філикс Тесарський дав коротку промову від Т.У.С. та апелював до мужчин підержувати свої організації.

Вкінці парох о. Юрій Подтепа погратулював учасникам за успішну програму з'їзду. Всім за їх

Зліва направо: А. Міщук, Д. Окраїнець, П. Ігнаш, о. Подтепа, добр. Подтепа, Ґ. Матієшин, А. Грицак, М. Тузик, М. Чвалюк.

присутність, особливо тим що приїхали з далеких сторін, яких було більше.

Велике спасибі належиться нашому парохові за його щиру працю, яку наш зізд одержав, усі ті ікони, які вкрили наші сціни, друкування програмок, та старання виставки. Дякуємо добродійці Ользі за керамику, яка так прикрасила стіл виставки, як також дуже дякуємо відділові в Давфині за їх такий гарний гурток також членкам місцевого відділу за смачний обід. Секретаркою з'їзду була Савеля Слонь. Виказ пожерт на організаційний і степендійний фонди.

Геня Матієшин

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД ЗБІРКА НА ЗІЗДІ:

$50.00 — Гаміота — п. П. Матвійчук.

$25.00 — Росбурн — добр. О. Подтепа, Вінніпег — п. О.К. Ковальчук, Мензі — Відділ Лесі Українки, Овкбурн — Відділ Лесі Українки.

$15.00 — Давфин — п. Юстина Симчич.

$10.00 — Шол Лейк — п. Л. Грицак, Овкбурн — п. А. Баклащук, А. Гритсак, В. Слон, Л. Матієшин, і С.У.М.К., Мензі — п. М. Чвалюк, Давфин — п. М. Тузик, Йосиф і Анна Ситник, п. М. Білоус, Відділ Лесі Українки, Вінніпег — п. П. Ігнаш, Н. Міщук, Г. Геддовс.

$5.00 — Елфінстон — п. А. Дмитерко, Шол Лейк — п. М. Стадник, Росбурн — п. Д. Окраїнец, Давфин — п. М. Андрійчук, М. Смильська. А. Мазур, А. Біґун, А. Івусяк, Е. Ганчарик, Т. Шовдра, А. Мимка. Мензі — А. Друль, Н. Пелешок, М. Друль, М. Н. Друль. Вінніпег — п. Є. Білич, Овкбурн — п. М. Мануляк, М. Чвалюк.

СТЕПЕНДІЙНИЙ ФОНД:

$10.00 — Вінніпег — п. П. Ігнаш, Н. Міщук, Давфин — п. Ю. Симчич.

$5.00 Давфин — п. М. Білоус, Росбурн — п. Д. Окраїнец, Елфінстон — п. А. Дмитерко.

Організаційний фонд $395.00.

Стипендійний фонд $45.00

А ЯК У ВАС З ПЕРЕДПЛАТОЮ?

Якщо Ви отримали повідомлення й відклали „на потому", то значить, що Ви отримуєте журнал „на кредит".

Подивіться також на Вашу наліпку з адресою — там є дата, доки Вам журнал заплачений. А як він не заплачений, то що ми маємо робити?

Ви журналові допоможете, як будете вплачувати наперед. Ті що задовжились повинні присилати відразу за два роки. Так роблять ті, що знають вартість журналу.

Допоможіть нам виконувати нашу працю без журби і додаткових коштів. Це Ваш журнал і Ваші гроші.

Редакція і Адміністрація

НЕСПОДІВАНКА З НАГОДИ УРОДИН

ЕДМОНТОН, АЛЬТА.

Емілія Репка

Маю велику приємність познайомити читачів з моєю дорогою приятелькою і кумою пані Емілією з нагоди її 75-тих уродин, що відбулись 4 жовтня 1989 р. в Едмонтоні:

Пані Емілія Репка походить з дому родини Семена і Клавдії Поповичів. В родині була ще одна дочка Стефанія, пізніше заміжня Пауш, яку ми усі добре знаємо про її заслуги в Союзі Українок Канади і два брати, всі вже покійні. Лише Емілія Репка залишилась при добрім здоров'ї.

Народилась Емілія в славнім містечку в Альберті — Смокі Лейку. Ходила до місцевої школи, закінчила й вищу школу (гай скул). В молодих роках брала активну участь в СУМК, як також співала у світських та церковних хорах. Одружена за Іваном Репка, мала нагоду вже святкувати 55-ті роковини свого подружнього життя. В них народилось три сини і дві доні, з них одна доня і один син упокоїлись.

Пані Емілія вже довгі роки працює у Відділі Союзу Українок при Катедрі св. Івана в Едмонтоні. Очолювала вона різні комітети. А тепер вона є наша референтка журналу „Промінь".

В домі, в родині п-ва Репків завжди панує лагідність, любов до своєї родини то так і до всіх своїх друзів. Пані Репка є надзвичайно добра господиня, як до куховарення страв то так і до випікань різних печив. Має гарну милу вдачу, любить приймати своїх гостей.

П-во Репки дуже активні в клюбі сеньйорів при Катедрі св. Івана і були нагороджені почесним членством в нашій громаді за всю їх добру громадську працю, а зокрема за відвідування хворих в шпиталях та домах. П-во Репки втішаються дев'ятьма онуками й одним правнуком.

Четвертого жовтня ц.р. доня Кароля влаштувала мамі несподіванку з нагоди маминих уродин, запросила родину, сусідів, як також ближчих приятелів на гарний обід в честь своєї мами.

Кароля, Левко і Тарас дарують $75.00 як дар на журнал „Промінь". Приятельки Емілії — Софія Гриник і Марія Лазарук складають також подарунок на журнал „Промінь" в честь свої дорогої приятельки.

Родина складає мамі найкращі побажання кріпкого здоров'я і тихих радощів з життя. До тих побажань прилучуються всі друзі і за співом „На многая літа" слідувала гостинна — смачна перекуска, яку подали дівчата.

Приятелька Марія Лазарук.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Дорога Пані Редактор.

Щиро Вас вітаю й ґратулюю за Вашу 30 років віддданої праці для журналу „Промінь" як його редактор.

Цей журнал „Промінь" научає і зміцнює нас бути працьовитими членками нашої організації Союзу Українок Канади, нашої Української Православної Церкви і всього українського народу.

У моїх молитвах буду просити, хай Господь Бог дає Вам кріпке здоров'я і щастя на многих літ у Вашій праці і многих літ у Вашім житті.

В залучені посилаю чек на с уму $60.00; з того 30.00 дворічна передплата, а других $30.00 з нагоди 30-ліття „Променя" пожертви на фонд доброї волі.

Една Павлик, Торонто.

Карлик залишається малим, хоч би вийшов на гору; а великан остане таким, коли знайдеться у підніжжі гір.

* * *

Завжди любимо тих, хто нас подивляє, але не завжди любимо тих, кого ми подивляємо.

* * *

Бережіться оцінювати людей по їх зовнішньому вигляді.

* * *

Нерозважний поспіх спричинює помилки.

* * *

Не говоріть ніколи про особу, яку ненавидите, або якої не любите.

* * *

Не є той мудрий, хто багато знає.
А той, хто зло від добра розпізнає ...

(М. Рей).

* * *

Диригувати — це не руками махати.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У 10-ті роковини упокоєння моєї дорогої і незабутьої дружини, мами, бабуні, і прабабуні, бл. п. **Василини Никифорук** з роду Лазорко, яка відійшла у вічність 19-го листопада 1979 р.

З пошаною і з вдячністю згадаємо її заслуги, які вона з любов'ю виконувала, з окремо в родинному житті, складаємо в її світлу пам'ять невянучий вінок в сумі $50.00 на фонд журналу „Промінь".

Муж Андрій Никифорук з родиною.
Норт Бетелфорд, Саск.

———————

Кладем нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. **Степана Гарбуса,** мого дорогого мужа і батька, котрій відійшов у вічність 8-го травня 1989 р. у Саскатуні.

У його світлу пам'ять дарую на журнал „Промінь" $25.00

Нехай пам'ять про нього буде вічно з нами.

Дружина Марія з Родиною

———————

Члени відділу ім. Лесі Українки у Вотерфорд, Онт. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. **Івана Михайлевича,** бувшого члена церкви св. Покрови у Вотерфорд, який упокоївся 7 серпня 1989 і в його незабутню пам'ять складають дар — $15.00 на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять!

За відділ — Голова Оля Андрущак,
секр. Рузя Галик.

———————

У першу річницю упокоєння моєї дорогої мами бл. п. **Анни Василинки** замість квітів на її могилу, складаю $25.00 на журнал „Промінь".

Дочка Діянна Писик,
Едмонтон.

Бл. п. **Софія Новицька** (з дому Колісник) упок. 14 червня 1989 р. на 82-му році свого життя в Оттаві. Відділ Союзу Українок втратив примірну членку, церква добру парафіянку, а родина незаступиму маму і бабуню. У світлу її пам'ять Відділ Союзу Українок складає скромний дар — $25.00 на журнал „Промінь".

Родині складаємо щирі співчуття.

Г. Михальчук, рефер.

———————

У незабутню пам'ять моїх дорогих бл. п. батьків — мами — **Катерини Кулик** — упокоїлась 14 грудня 1981 р., тата **Дмитра Кулика** — упокоївся в травні 1984 р. в Роблін, Ман., замість квітів на їхні могили складаю дар — $50.00 на журнал „Промінь".

Дочка Текла Тровська з родиною.
Портедж ля Прері, Ман.

———————

Замість квітів на могилу мого дорогого мужа, бл. п. **Василія Матійовського** — відійшов у вічність 21 листопада 1971 р. складаємо нев'янучий вінок та у його пам'ять даруємо $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна з родиною
Овкбирн, Ман.

———————

У світлу пам'ять усієї моєї дорогої **родини,** яка відійшла у вічність дарую $15.00 на журнал „Промінь", а $15.00 на дальшу передплату журналу. Покійним вічна пам'ять.

Михаліна Токарчук,
Ватсон, Саск.

———————

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять моїх родичів (батьків), бл. п. **Миколи** і **Анни Байдалів** та їхнього сина а мого брата **Нестора Байдали,** який загинув в трагічному випадку 28 серпня 1989 р. у їх незабутню пам'ять складаю дар — $100.00 на журнал „Промінь".

Покійним вічна пам'ять!

Катерина Рожак,
Едмонтон

———————

У незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Івана Гарасимюка** і нашого дідуся в 10-ту річницю відходу у вічність 1-го серпня 1979 року, на невянучий вінок на його могилу дарую 25 долярів на фонд „Променя".

Хай пам'ять про покійного буде завжди з нами.

Дружина Ірина з родиною,
Тіодор, Саск.

———————

У пам'ять нашого дорогого і незабутнього мужа, батька і дідуня та прадідуня, бл. п. **Олександра Козера,** який упокоївся в 1974, засилаємо $50.00 як нев'янучий вінок на журнал „Промінь". Покійному Вічна пам'ять!

Дружина Галина, діти, онуки і
правнуки Козір, Едмонтон.

Видання, що їх можна набути в Централі Союзу Українок

РЕЛІГІЙНІ

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус
(Feast DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH (Bilingual) ..... $ 5.00

ІСТОРИЧНІ

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка) Н. Когуська 1.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (тверда обкладинка) Н. Когуська 2.00
ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ 1926—1976 Н. Когуська
A HALF-CENTURY OF SERVICE TO THE COMMUNITY) Bilingual 40.00
СИМОН ПЕТЛЮРА, Вільний Університет у Мюнхені 5.00
НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ 3 томи:
1-ий том ВИДАТНІ ПОСТАТІ В ІСТОРІЇ УКРАЇНИ С. Стечишин,
2-ий том УКРАЇНСЬКІ КОМПОЗИТОРИ С. Яременко
УКРАЇНСЬКА ДРАМА Й ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО НА ІСТОРИЧНОМУ ШЛЯХУ, В. Ревуцький
3-ий том УКРАЇНСЬКЕ ОБРАЗОТВОРЧЕ МИСТЕЦТВО, І. Кейвам
(ESSAYS FROM THE HISTORY OF UKRAINIAN CULTURE) Bilingual 10.00
UKRAINIAN CANADIAN — UWAC (English only) 10.00

ЛІТЕРАТУРА

АПОСТОЛ ЧЕРНІ, О. Кобилянська 15.00
ПІСНІ МОГО СЕРЦЯ, Дарія Могилянка 2.00
ДУМКИ ЛЕТЯТЬ НА УКРАЇНУ, Д. Могилянка 2.00
CANADIAN TAPESTRY, Daria Yanda (English only) 2.00

МИСТЕЦТВО

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES, UWAC (English) 8.00
COOKBOOKS—COUNTRY COOKERY, UWAC Roblin 10.00
Ukrainian Daughters Cook Book UWAC. Regina $12.00

ПРОГРАМИ

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ НА СЛОВА Л. УКРАЇНКИ, С.У.К. 5.00
ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 1.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ МОЛОДІ, С.У.К. 1.00
ПРОГРАМА НА СВЯТО СВ. МИКОЛАЯ С.У.К. 1.00
ЧАРІВНИЙ ДІЯМАНТ, М. Погідний Угорчак 1.00
ХОДИТЬ СОН КОЛО ВІКОН, Рада Української Школи 1.00
ДИВИСЬ, СЛУХАЙ ГОВОРИ, С. Василишин Кн. 1, Кн. 2, Кн. 3 (Each) 3.00
РЕЛІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ П. Пауш 1.00
ДУХОВНІ ПІСНІ, С.У.К. 4.00
ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, Анна Данилович 5.00
EASTER, F. Pelech 1.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ПОРТРЕТИ Л. УКРАЇНКИ, О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, Н. КОБРИНСЬКОЇ, Т. ШЕВЧЕНКА, й І. ФРАНКА ..... (Ea.) 1.00
СУК ПРАПОРИ ((FLAG)
СТРІЧКИ З ІМ'ЯМ ВІДДІЛУ RIBBONS WITH UWAC BRANCH NAME 35.00
SMOLOSKYP'S 10.00
SPOON'S WITH SMOLOSKYP 5.00
HASTI NOTES AND ENVELOPES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... (Doz.) 3.00
PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 50 car 10.00
SERVIETTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 100 ser. 5.00
POST CARDS: ST. VOLODYMYR, ST. OLHA, ST. VOLODYMYR, ST. OLHA ..... each 0.50
VIDEO CASSETTE: V.C.R. 100th ANNIVERSARY UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT PART I (English only) 20.00

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1

Для наших господинь

НАЧИНЕНЕ ПОРОСЯ

Від 12 до 14 фунтів порося добре обмити і витерти в середині на сухо, посолити і хай постоїть.

Начинка до просяти:

2½ бохонці білого хліба порізаного в кубики
1½ горнятка цибулі
1 горнятко салери
1 горнятко пошаткованої моркви
2 яєць
1 горнятко масла
1½ горнятка юшки або води
2 ложечки шальвії (sage)
2 ложки петрушки, сіль і перець до смаку

Просушити покраяні куски хліба у печі, уважати, щоб не зарумянилися. Присмажити цибулю і салеру на маслі аж змякне і поляти по кусках хліба. Вбити яйця, додати шальвію, сіль, перець і теж полляти по хлібові, підкидати повільно, додати моркву і петрушку. Покропити теплою юшкою або водою, щоб лише змякло і легко вимішати. Середину поросяти знову витерти, начинити злегка і зашити. На дно посудини положити ½ ложечки цілого коріння, 2 лаврових листки, покришеної пів цибулі, 3 кавальчики салери. На все це положити наверх порося. Накрити і пекти 350°Ф. 3 до 3½ години. Спечене порося лишити на ½ години, щоб краще було краяти.

Подала Анна Середа, Ванкувер

ЗЕЛЕНА/ЖОВТА САЛАТА ЗІ ФАСОЛІ

1 бляшана (8 унц) зеленої стручкової фасолі кусниками
1 бляшана (8 унц) жовтої стручкової фасолі кусниками
1 бляшана (4 унц) краяних печерець
2 малі цибулі — покраяти в тонкі кружальця
½ горнятка італійської заправи до салати — Italian Salad Dressing
1 ложка оцту
½ ложечки солі, перець

Фасолю, печериці відцідити і вложити до миски; на верх дати цибулю — гарно розділити на окремі колісцятка. Покропити оцтом, посолити і поперчити і все легко вимішати. Додати італійську заправу і знов вимішати. Прикрити і поставити на пару годин до холодільника. Виложити на салатницю і прибрати зверху гарно кружальцями цибулі.

КУРКА З РИЖОМ

4—5 курячих грудей
1 горнятко грибів
1 горнятко молока
1 пачечку зупи з цибулі
1 горнятко рижу
1 столову ложку масла
сіль і паприки до смаку.

Посмажити кури з паприкою. Коли рум'яні, покласти в глибоку посуду на дно. Наверх запляти грибковою зупою, мішанину із рижу, цибулевої зупи і пекти в печі при 350 ½ години. Дуже смачне.

STUFFED ACORN SQUASH

2 medium acorn squash — (2 lbs) water
¾ lb. ground beef
1 small onion — diced
¼ lb. Muenster cheese — shredded (1 cup)
¼ cup ketchup
½ teaspoon sugar
salt and pepper.

Cut each acorn squash lengthwise in half; discard seeds. Place acorn squash halves, cut-side up, in 12-inch skillet; add about ½ inch water to skillet. Over high heat, heat to boiling. Reduce heat to medium-low; cover skillet and cook 10 minutes or until squash is fork-tender. Carefully drain liquid from squash cavities.

Meanwhile, in 3-qt. saucepan over high heat, cook ground beef and onion until meat is browned and onion is tender, about 10 minutes, stirring occasionally. Stir in cheese, ketchup, sugar, 1 tablespoon water, ½ teaspoon salt ¼ teaspoon pepper. Cook over low heat until cheese is melted, stirring frequently.

To serve, place squash halves, cut-side up, on warm platter; sprinkle lightly with salt and pepper. Spoon meat mixture into squash centres. Makes 4 servings.

GARLIC

Did you know that garlic tastes stronger when mashed, cut or minced. Here are some helpful hints for buying, storing and using garlic: —

— Look for large, hard, fat bulks with the paperlike covering intact. Avoid garlic that is spongy or discoloured.
— Store in a cool, dry place, preferably away from bright light. A covered ceramic container with holes for air circulation is an attractive and practical garlic keeper.
— When cooked whole, garlic is a mild seasoning, becoming almost sweet. Used raw, it is especially strong. The more it is mashed, cut, or minced, the stronger it tastes.
— To peel garlic cloves, place the clove concave side down on a flat surface, and hit lightly with a mallet or the rim of a heavy bottle. The skin will split and peel away easily.

КНЯЖИЙ ДАР $1000.00 НА „ПРОМІНЬ"

СКЛАВ ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ В ГАМІЛЬТОНІ

Членство Відділу ім. Лесі Українки в Гамільтоні щиро і тепло відгукнулось на заклик Централі Союзу Українок, щоб допомогти журналові „Промінь" у його фінансових труднощах.

Голова Відділу пані Тамара Дутка, прибувши до Вінніпеґу на Конґрес КУК, разом з привітом і побажаннями склала на руки редак. Н. Когуської чек на $1000.00, оцінивши журнал від всього свого членства. І це не перший дар. Щира подяка.

Другу $1000.00 минулого місяця склала Єлена Коваль з Келґари, як нев'янучий вінок у пам'ять свого брата Юрія Романюка. Це також не перший дар пані Є. Коваль.

Почату працю забезпечити журнал фінансами будемо продовжувати і кличимо до цієї праці все наше членство вийти назустріч потребам власного журналу.

Організація без преси — як хата без вікон

* * *

Відділ ім. Лесі Українки, Гамільтон, Онт. на заклик Централі у зв'язку з 30-літтям „Променя" $1000.00
Єлена Коваль, Келґари у пам'ять свого брата Юрія Романюка 1000.00
Григорій Радчук, Гамільтон, у пам'ять своєї фружини Анни 100.00
Відділ Лесі Українки, Оттава — Заклик Централі Союзу Українок 100.00
Катерина Рожак, Едмонтон під час З'їзду в Реджайні 100.00
Анна Звоздецька — збірка едмонтонців в гостині Качковських (буде проголошина) 100.00
Відділ при церкві св. Андрея, Едмонтон, прислала Павліна Лисак. Збірка серед членок на зборах, що відбулися 18 вересня 1989 р. 145.00
Відділ ім. Лесі Українки, Ту Гилс, Альта, прислала рефер. Павліна Мулька 100.00
Марія Карасевич, Вінніпеґ, з нагоди її уродин 75-ліття 100.00

Відділ ім. О. Кобилянської, Суррей, Б.К. 60.00
Відділ ім. Л. Українки, Гамільтон, Онт. 60.00
П-во М. О. Гавриші, Саскатун, Саск. 50.00
Кароля Білик, Норт Бетлфорд, Саск. 50.00
Комітет Українок Канади, Гамільтон 50.00
Марія Андрейчук, Давфин, Ман. 50.00
Една Павлик, Торонто 30.00
Валентина Шевчук, Ричмонд, Б.К. 30.00
Наталя Іванишин, Келовна, Б.К. 25.00
Добр. З. Туржанська, Едмонтон 25.00
Люба Рабоштан, Лондон 27.00
Іван Іванишин, Келовна, Б.К. 20.00
Анна Гузей, Вінніпеґ 20.00
Анна М. Гуцуляк, Давфин, Ман. 15.00
Марія Бісюк, Едмонтон 10.00
Павліна Лисак, Едмонтон 10.00
Анастасія Ґерич, Монтреал 10.00
Марія Гарбус, Саскатун 10.00
Е. Летвінов, Торонто 5.00
Ольга Кузик, Амесбурґ, Онт. 5.00
Люся Сирник, Вадіна, Саск. 5.00
Александер Фера, Вінніпеґ 5.00
М. Грицюк, Суррей, Б.К. 5.00
Люся Струк, Ст. Кетерінс, Онт. 5.00

If you own ecologically valuable land and would like it to stay that way, we can help.

THE NATURE CONSERVANCY OF CANADA
PRESERVATION THROUGH ACQUISITION

STEWARDSHIPS EASEMENTS
PURCHASES GIFTS BEQUESTS

The Nature Conservancy of Canada, 794A Broadview Ave., Toronto, Ontario M4K 2P7 (416) 469-4701

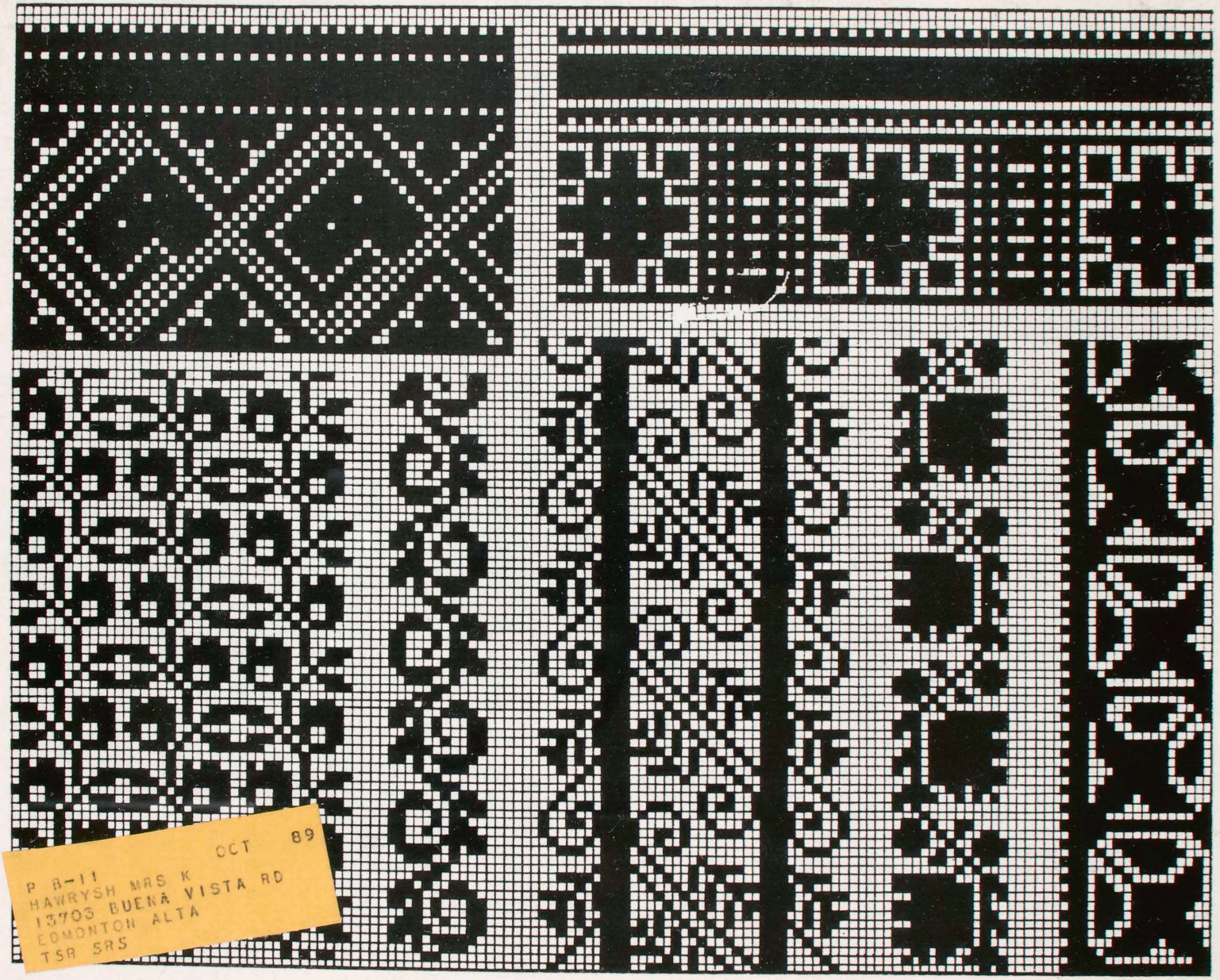

OCT 89
P 8-11
HAWRYSH MRS K
13703 BUENA VISTA RD
EDMONTON ALTA
T5R 5R5